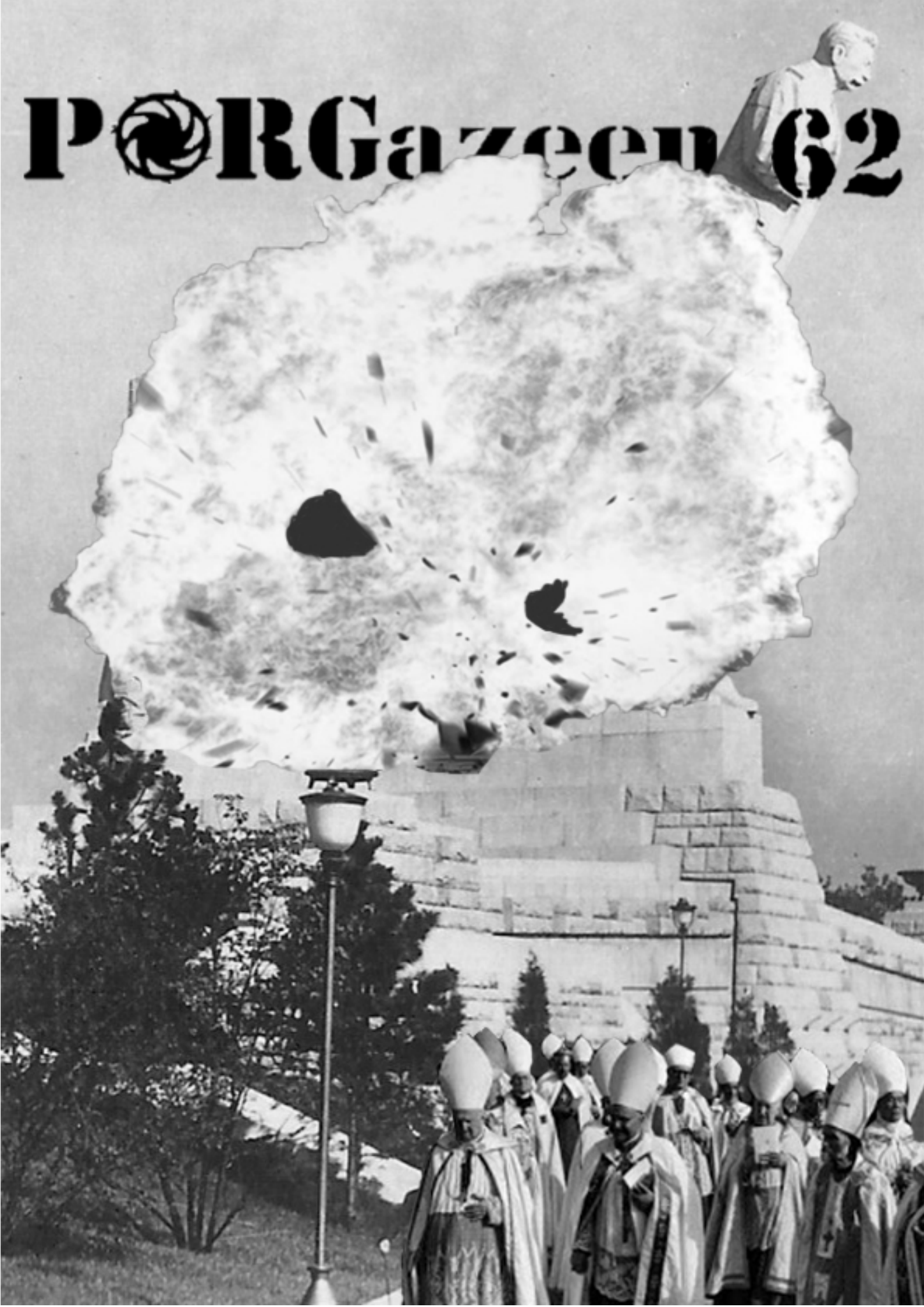

PORGazeen 62

Jak se dělá Porgazeen?

Eliška nám vždycky na schůzkách říkávala, že jednou budeme šéfredaktorkami my, že jsme schopný a tak. Přišlo to dříve, než jsme čekaly, a ještě k tomu zničehonic. „Tak jsem myslela, že byste to mohly dělat vy, holky,“ řekla nám jednou na schůzce. „No dobře, tak my to teda zkusíme.“ A pokoušíme se.

Je zrovna nějaká méně zábavná hodina a my sedíme s tužkou v ruce nad prázdným papírem. Pár nápadů máme napsaných už z dřívějšího, věci, které se nám nevešly do minulého čísla, nebo témata, která nám přijdou zajímavá a dalo by se o nich něco napsat. Výhodou šéfredaktorování je to, že tyhle skvělé nápady můžeme předat dál, našim milým redaktorům. To bychom ale také musely nějaké mít. Shodujeme se tedy na tom, že bude potřeba udělat nový nábor, a hned se snažíme vymyslet dobrý poutavý text. Jenže ono je to složitější, než jsme si myslely. Na co nové členy redakce nalákat? Za podílení se na psaní Porgazeenu nemáte nic, jen musíte psát články, dodržovat uzávěrky a kvůli mizernému rozpočtu ani nedostane výtisk zdarma. Spoléháme tedy na plakátky (ještě jednou díky, Pepe!) a doufáme, že na schůzku přijde aspoň někdo. Myslím, že nepřeháním, když řeknu, že jsme byly v lehkém šoku poté, co se objevilo tolik lidí. Jenom zapisování všech mailů nám zabralo skoro celou velkou přestávku (ostatně se sami v tiráži můžete přesvědčit, kolik redaktorů máme). Rozesíláme první společný mail, děkujeme za účast a tak... Přepisování více než čtyřiceti mailů není žádná zábava, obzvlášť když se to musí dělat dvakrát (Gmail).

Dalším krokem je schůzka, našeho internetového hlasování se však nezúčastní všichni, a tak zase všechny obcházíme jednotlivě. „Hodilo by se ti to tohle úterý? Kolem páté třeba? – Můžeš až v sedm? No nevádí, tak my počkáme. – Nemůžeš? No tak my ti to všechno pošleme mailem, jo?“ Nakonec sedíme na schůzce několik hodin, snažíme se počkat na všechny, kterým jsme to slíbily. Je asi sedm večer a ne úplně nadšené si objednáváme už několikáté jídlo, přece jenom blokujeme půlku kavárny a nikdo jiný si nic moc kupovat nechce. „Máš nějaký nápad na článek? Ne? Tak my ti něco vymyslíme. – Co třeba tohle? Ne? A tohle

by šlo? – Tak za měsíc nám to pošli, jo? No jo, víme, že je to brzo, ale potřebujeme taky dost času na sázení.“ Když odcházíme, už se stmívá, jsme o více než dvě stovky lehčí, ale máme vymyšlenou spoustu článků a jsme rády za zatím úspěšně vypadající nové číslo.

Teď sepsat všechny domluvené články, připisat k nim, kdo slíbil, že je napíše, a napsat všem, kteří na schůzku čas neměli. Snažíme se nějak zprovoznit Google dokumenty, ale moc se nedaří. Nakonec to nějak jde a teď jenom čekáme, až se nám začnou sypat tolik očekávané články.

Je čtvrtek, v sobotu je uzávěrka, článků máme málo, možná ani jeden. Nejsme překvapené, daly jsme uzávěrku dříve, z minulých redakcí jsme zvyklé na to, že se všechny články dají dohromady tak dva týdny po původní uzávěrce. V sobotu večer je však nahraných více než třicet článků, to jsme nečekaly, dokonce jsme slýchávaly otázky jako: „A bude moc pozdě, když to pošlu až v sobotu o půlnoci, nebo to musí být už před tím hotové?“ (Tím chci moc poděkovat těm, kteří pro Porgazeenu něco dělají. Víím, že to někdy může být otravný, ale přece jenom, když držíte v rukou něco tak skvělého a můžete říct, že jste se na tom podíleli, je to dobrý pocit, ne?)

Následující úkol jsou ilustrace a korektury, naštěstí máme dost lidí, kteří jsou ochotní to dělat, a proto není moc velký problém nějak rozdělit práci. Teď jsou dva týdny po původní uzávěrce a články jsou hotové, oilustrované, zkontrolované a budou se sázet, přesně tak, jak jsme původně plánovaly. Jenom já píšu články na poslední chvíli, samozřejmě, jsem zvyklá na starý systém Porgazeenu. Aspoň se ale stresuji jen z těch svých a ostatní už jsou hotové, díky Bohu. Taky díky Elišce za úžasný šéfredaktorování posledních pár let a doufám, že se nebude muset stydět za to, jaké nástupce sis vybrala.

Nemůžu se dočkat, až ty všechny inspirativní články, vtipné perly, skvělé básně a krásné ilustrace konečně uvidím na papíře a nejen zářící z obrazovky (hahaha) notebooku.

Tak teď už jenom přeju inspirativní čtení i čtivou inspiraci!

Klára Šimonová, kvinta

Stalo se

R. K. a B. K. balí T. H. * Víte, že tam máte i jiný holky, že jo? Just sayin' * KUŘATAKUŘATAKUŘATAAAAA. * 2022 perel, dejte jim lajk na fejsbůku, připravujou nás o práci! * Jedině primánům mohla projít bojovka pro slohovky. Zdravíme P.T. Gratulace k nalezení. * A. M. (kvarta) odmítla J. Z. * M. K. balí M. M. (prima) * J. H. má holku (E. H. ne z PORGu) * Rebhuhner! * #ghetto. V kvartě * Kvarta udělala MM laborky na první pokus. Euforie přetrvává * M. D. + neznámá černovláska. Tak to tajil, až si to štěbetají i vrabci na střeše * J. Č. prozradil přísně tajné tajemství, substrát ve skříňce mu byl odměnou. Mafie? * J. L. + D. P. = ?? * Kvarta konečně řeší otázku slovíček. Kvarta padá smíchy nad příručkami o mladém životě * Sekundáni jsou horší než kvartáni. Celou kvartu kompletně zničili! * YOLO kolo už poněkolkáté zlomené, A. P. hází naštváním kladívka na všechny strany * F. C., ty máš obarvený vlasy? A to je u vás je nějaká rallye? * Kvarta provedla deinfektizaci a deratizaci gauče. Na (ne)komfortu sezení se ale nic nezměnilo... * Potřeba motivace * Citáty T. H. ožily po téměř roční pauze * P.K. chvíli + K. K. a teď už zase ne, ale možná + A.- M.Ch.? Kdo ví.. My ne * Kvinto, klausury? Hmm? * Sexto, zkuste nepropadnout! Držíme všechny palce! * Jak jsme si vždycky mysleli, že jsme forever alone třída, jo. -> * J. K. + R. S. (neradi říkáme, ale jsou fakt roztomilí) * T. H. + J. T. (neradi říkáme, ale obdivujeme, jak to ta T. H. dává) * A. H. +/- Němec (momentálně spíš mínus) * J. J. + Matilda (neradi to říkáme, ale jsou taky fakt roztomilí) * Matěj +- ??? (my fakt nic nevíme, jen ho máme rádi veselého) * A. N. + P.K. (šermíř, menší než A. N.) * T. E. + Jenda (nechce nám ho ukázat, ale tváří se docela šťastně) * L.K. + Ondra (inside joke, ehehehe, 30 let, právník, bydlí naproti N. T.) (not really) * L.S. + J. R. Č. (romantickej výlet na kole? jen tak dál) * takže tak, ale ten zbytek jsou o to víc forever alone... * Je nám osumnáct! * N. T. měla surprise party a fakt o ní nevěděla?! Největší úspěch našich životů. * A. H. a její venkovská tancovačka s čokoládovou fontánou zanechala některé žaludky spokojené, některé v záchodě. * Čechomor roadtrip na bus pro T. E starring J. T. a M. S., P. V. doporučuje. * Jak jsme sháněli dozor na třídní výlet * Jak jsme sháněli prostor na ples * Jak jsme jeli na třídní výlet * Vaření těstovin tři hodiny * Byla duha. * Prší - klasika. V.H. se znovu prokázal jako kolosální asshole. *Bydlíme na hradě, kterej máme v noci celej pro sebe, yoooo * Psychohygienu. Citte se ještě provinileji, že nic neděláte! * J.K. + neznámá N., nikdo nic neví * J. V. a V. H. se rozešli * takže šťastné konce asi přece jen nejsou. rip. * Všichni jste úžasní a strašně šikovní a budete nám chybět :) * J. P. + D. P. * Š. L. + A. Ž. * J. S. + L. S. * O. A. G. + K. V. * K. K. + J. skaut * P. N. už bez J. R. (rytíř bez koně a hany) * J.R. + M.V. * D. H. + D. H. * J. Š. + A. Z. * J. D. + E. R. ?? * A. Ch. + stálý skautík * V. H. + T. S.

Obsah

Jak se dělá Porgazeen 2 | Stalo se 3 | Obsah 3 | PORG z pohledu primánského 4 | Prima... 5 | Student se prá, vedení odpovídá 6 | Hej, hej, pomáhej! 7 | PORGiáda z pohledu sportovkyně 7 | PORGiáda z pohledu fanouška 8 | PORGMUN z Omské 8 | Jak se to dělá v Krči 9 | Co je to „Slepice na PORGu 2015“?! 10 | Latina 11 | Tak už máme povinné i to dobrovolnění... 11 | Kdo odzvoní? 12 | Rozlučkový rozhovor s profesorem Markem Edwardem Bathem 12 | Kdo vsadí na tercii? 13 | Neplesejte na mysli 13 | Klauzury lol 14 | Epic battle of PORG's history! Sekunda vs. doktorka Máslová! 16 | 11 věcí, které nezjistíte, když nepojedete na výměnný pobyt do Francie 17 | O půlhodinových pauzách a hamburské pečení 17 | Dobrovolnictví 18 | Jak se dělá vodní slavnost 19 | Gruzie 20 | On a besoin d'un fantome – Hledáme strašidlo 23 | „A kolik vás je?“ 24 | Ten druhý Majáles 25 | Porgánky na průmyslovce 26 | Štěpánovo seriálové okénko 27 | EuroPApark (Europark je prej něco jinýho) 28 | Jo Nesbø autogramiáda, 2.0 29 | D.P. vs T.Č. 30 | Dvojsmyslný svět 31 | Chceš čokoládu? Ne, ale díky! 32 | Ranní vstávání, budíky a neschopnost se zvednout z postele 33 | Čím bys chtěla být? 34 | Koráb aneb kuchařky neumí ohřívát jídlo v mikrovlnce 34 | Pan profesor Lang je iluminát! 35 | Prosím bez krutonů 36 | Deutsche Seite 37 | Which baguette do you prefer? 38 | Trocha poezie ze záchodů 39 | Perly sviní(m) 40 | Horoskop 42

PORG z pohledu primánského

Tak jo. Dneska je ten den. Na piknik jsem se už dlouho těšila. Vstoupím do přeplněné školní budovy, která připomíná spíš Kaufland ve čtvrtek ráno než první školní den. Pomalu postupuji dál, ale opravdu pomalu. A hle? Podezřelá malá osoba. Seznamuji se s několika svými budoucími spolužačkami a zjišťuji, že nejedna z nich je Ema. Na první dojem vypadají celkem sympaticky, ne tak šprťácky. Myslela jsem si, že tohle jméno je pěkné a málo časté. Omyl. Následuje proslov paní ředitelky, já se snažím protlačit alespoň trochu dopředu, protože prý nakonec budou vyvolávat jména nových primánů. Smůla. Zatím můj jediný výhled tvoří několik krabic s podivně i chutně vzhlížejícími dobrotami od porgovských maminek a mnohá záda vyšších lidí. Rozeznávám několik profesorek. Hlas linoucí se z mikrofonu slyším opravdu jen napůl. Najednou uslyším nový zvuk – je to hudba. Asi po minutě si začínám uvědomovat, že je to malinko, ale opravdu jen trochu pozměněná hymna, aj... Po chvíli se začnou ozývat, aspoň myslím, jména primánů, takže nakonec uslyším i to svoje. Prodírám se neprostupným davem a mám ten nepříjemný pocit, že se na mě dívá celý svět... S tričkem s logem PORGu mě přivítá budoucí třídní profesor se slovy: „Tak jste se sem přece jen dostala...“ Nějakou dobu mi trvá, než mi doklapne, že si mě nejspíš pamatuje, když jsem byla na „zkušební hodině“. Nevím, jestli mám slova „přece jen dostala“ brát jako povzdechnutí, konstatování skutečnosti nebo náznak úlevy. A zajímalo by mě, co by to bylo, kdyby věděl, jak jsem se za těch pár měsíců tady na PORGu projevila... Tedy nemyslím to nijak špatně, určitě, to víte, já jsem vzorná studentka, nikdy se nechovám špatně! Dobře, tak teď vážně, asi nejsem úplně nejvzornější, ale aspoň se nehoupu na židli (popř. z ní ustavičně nepadám), což je výborná zábava obzvláště v posledních lavicích, nejvíc v té zadní čtyřce...

Druhý den – však já vím, proč důvěřovat MHDěčku. Hned první den jsem přišla pozdě,

protože jsme prostě museli jet autem. A tak zbylo jediné místo vpravo v první lavici, vedle nějakého kluka. No jó, to víte, tehdy mi to připadalo jako hrůza – áá, budu sedět s klukem! Ale teď? Teď mi to až tak nevadí, když se rozhlédnu po třídě a vidím, jaký se kdo ukázal být. Ale zpátky ke druhému dni – jak já mám ráda tramvaje! Jak jsem později zjistila, dají se využít nejen jako prostředek pro ztrapňování se se svými spolužáky, křičení přes celou tramvaj nebo, a to si nepřejte zažít, sezení v tramvaji s úplně normální spolužačkou obléknutou v županu (dobře, měla na sobě normální oblečení, župan měla přes bundu, ale stejně), ale dají se využít i jako jediné místo, kde má člověk klid (tedy pouze v tom případě, že se neztrapňuje se spolužáky a má to štěstí jet sám) a taky se tam dá moc dobře učit! Tak třeba trasa Ládví–Vosmíkových mi stačí k naučení oboustranné A4 francouzských slovíček, které se zpravidla učím v tramvaji před testem. S přírodovědou je to horší. Jestli se vůbec dá naučit. To to pak dopadá tak, že člověk chodí po chodbě se střelenými spolužáky a zpívá/rapuje vzorečky všemožných látek, které pak stejně v testu nejsou, je tam něco jiného, co ani neumíme, ale naše mysl je tak pozastavená, že si to nedokážeme domyslet... Prostě v naší třídě není nikdy klid. Nikdy. Ani v hodinách, to byste se divili! Alespoň nám jeden z profesorů přiznal (na začátku roku), že jsme (bez urážky) lepší než sekunda, holt levá strana prvního patra je nebezpečná, občas vám do oka padne (doslova) i nějaký ten „pimpongáč“ (psát pingpongáč, případně pingpongový míček, mi přijde moc daleké od místního slangu).

PORG jsem si představovala jinak, než jaký je. Ve třídě jsem viděla šprťáky rozmlouvající o světovém míru a seriózní profesory bez špetky humoru. Ovšem už když jsem byla na hodině angličtiny v loňské primě, letošní sekundě, mělo mi dojít, že to takhle nebude (a nevadí mi to, že to tak není, rozhodně). Ale naše škola mě stále překvapuje, nevyjímaje vtipy na všech různých hodinách nebo i studenty. Dost profesorů se nebrání ani těm „studentským srandičkám“. Někdy sami nevíme, jestli profesori chápou, proč se smějeme tomu, co řekli, a jestli to řekli

schválně, nebo nevědí, proč se smějeme, a usmívají se tím úsměvem typu: „I keep smiling because I have absolutely no idea what's going on.“ Tedy stále mě překvapují vysocí lidé chodící na Koráb bosí a modlící se či jiné bizáry (och, nemyslím tím profesory, samozřejmě), jež PORG skrývá. A to jsem teprve v primě! Ale těším se na to (na poznání dalších bizárů, ne na to, jak se tím bizárem sama stanu, děkuji, nechci, i když k tomu snad nemám daleko?).

Známkování se sice musí každému vysvětlovat, ale jinak je podle mě dobré stejně jako většina přívětivých spolužáků. Rozhodně nemusím žádnému porgánovi připomínat důvěrně známé rozhovory typu:

„Cos dostala na vysvědčení?“

„Který? Za první trimestr nebo za druhéj?“

„Trimestr?“

„Jo my máme rok rozdělený na trimestry. To jsou tři části.“

Prima...

Mé primánské zážitky na PORGu začaly asi už v den přijímaček. Seděla jsem v bývalé tercii a netušila jsem, že příští rok tu budu sedávat ve vlastní třídě já.

První den školy prší, a tak se místo sestrou tolikrát popisovaného pikniku na zahradě děje něco podobného uvnitř. I když vím, že jsem až na konci seznamu nových primánů, a to díky svému příjmení, třesou se mi nohy už od začátku vyvolávání. Zpětně si říkám, jestli bych také byla tak nervózní, kdybych věděla, jak se tu budu mít dalších deset měsíců v primě. A teď si odpovídám, že bych váhala mezi tím, jestli sebevědomě vyjít, nebo radši utéct a předstírat náhlou nevolnost.

Druhý den přicházím k autobusu a sedám si vedle nějaké holky. Je moc fajn a kupodivu se jmenuje Ema. Debatuji s ní o diskusních tématech, která nám připravili septimáni, a nejvíce času strávíme nad banálními otázkami typu: „Lze někoho zabít jen mrkví?“ a „Jak by se jmenovala tvá kapela?“ Cesta na Běstvinu, nebo spíš k Běstvině, protože naši septimáni nám přichystali program, který asi jen tak každý nemá, nám rychle ubíhá.

„Aha. Tak za ten bližší pololetí.“

„Tak to je z češtiny asi devítka...“

„Devítka?!“

„Jo. A taky chodíme do školy buď na 7:50 nebo 8:40, máme v ročníku jenom jednu třídu, laborky, chováme slepice a prostě sme jiný. A nevadí nám to.“

Takže když se to vezme kolem a kolem, PORG je celkem super škola. Máme tu nejužasnější septimány, kteří nám se vším pomůžou a udělají tu nejlepší Běstvinu, také docela ochotné profesory, spoustu školních akcí, laborky, čajovnu (ne, tyto poslední dvě položky spolu nesouvisejí), zahrádku, piškvorky v hodinách matiky, nohy na stole v hodinách češtiny, nesmíme pominout ani slepičky, vždyť kde jinde by nám povolili, ba co – sami navrhli! – pěstování („Pěstování? To je pak budeme sklízet? Spíš chování,“ musím citovat svoji kamarádku Majdu) slepic? To jenom na PORGu!

Pája Kroužková, prima

Několik metrů před Běstvinou zastavujeme, někde před námi bouchne dýmavnice a my se na pokyn septimánek (nebo možná i septimánů) dostáváme z autobusu na cestu kolem areálu, jejíž část půjdeme i jako noční bojovku, což ale ještě vůbec netušíme. Zase prší a je ukrutná zima. Když dorazíme do areálu, mám dojem, že venku je tepleji než uvnitř. Každé ráno tak jen s odporem vylézáme ze spacáku a cestou k jídelně poskakujeme.

Přes to všechno se během těch čtyř dnů můj názor, že v těchto studených chatrných chatkách nevydržím a domů mě odvezou polomrtvou a zmrzlou, mění na „už se těším do septimy, až sem pojedou zas!“ Z Běstviny jsem si odvezla tolik vzpomínek a zážitků a ty tolik ovlivnily další chvíle tady, že v duchu už vůbec nechápu svůj prvotní názor.

Myslím, že i když se v minulém PORGazeenu psalo, že o primě se toho moc neví, tak nás všichni znají jako tu hlučnou, uřvanou třídu a někteří profesori jako tu, kde je největší binec. I tak jsme (doufám, že si to nemyslím jen já a septimáni) super třída, ve

keré je plno bláznů a taky hodných a milých lidí.

Jenže tahle naše prima už končí. Primánem je blbé být v tom smyslu, že jste tu „ti malí“ , „ti roztomilí“ a „ti noví“, a vy se cítíte trapně, když třeba píšete do PORGazeenu, i když jste tu teprve první rok... Ale zároveň se vám z primy tak strašně nechce a vaše otázka „jak se mám toho naučit mnohem víc, když už teď toho chápu tolik?“ zanikne ve veselém okolí a vynoří se otázka: „Kolik srandy já tady zažiju, když už jsem jí zažila tolik?!“

Prima pro mě není a nebyla jen něco jako 4. A, názvem třídy, ale spíš období v mém životě, složka v mém mozku, v níž jsou hesla, kterým se smějí jen primáni. Tedy... Radši bych měla říct „naše třída“...

Amálie Zemanová, prima

Bez inspirace

Až dojdou verše, dojdou slova,
až nebudu mít zkrátka o čem psát,
až nezrodí se žádná báseň nová
a oheň inspirace nebude mě hřát.

Kam půjdu, kdo mě bude vést
světem papíru a mlčenlivých vět,
když stále musím břímě tužky nést
a skrze tužku zkusím změnit svět?

Až zapomenu, co vlastně báseň znamená,
až jen čistý papír bude vyčítat,
že nezná slova, věty, písmena,
jež by nejspíš kdysi mohl znát.

Až po inspiraci zbude jenom záchvěvu,
až i múza ode mne tvář odvrátí,
dojde mi, že přišla na návštěvu,
zmizela a už se nevrátí.

PN

Student se ptá, vedení odpovídá

Jak se jmenuje Váš manžel příjmením? Výšek, nebo Výška? F. Tranová
Výška.

Co můžou studenti udělat, když má profesor, který má dozor na obědě, zpoždění přes 10 minut? N. Třísková

Mohou zavolat mě nebo pana Bočana, případně požádat paní hospodářku, aby nám zavolala. U takového zpoždění se jedná většinou o suplovaný dozor, kdy si vyučující nevšimne včas, že mu dozor přibyl v rozvrhu.

Kam šly peníze na profesorské divadlo? Podle našich výpočtů to mohlo být něco kolem 40 tisíc korun. K. Šimonová

Pokud je otázka takto položená, vypadá to, že jsme dostali na divadlo nějaké peníze. Odpověď by tedy zněla: „Žádné peníze na divadlo nebyly.“

Předpokládám ale, že jste se chtěli zeptat, jak jsme naložili s penězi vybranými na vstupném. Je třeba si uvědomit, že zatímco například při kvintánských klauzurách se vstupné nevybírání, protože celý projekt včetně nájmu platí škola, na učitelské divadlo škola nijak nepřispívá. Větší část vybraných peněz tedy „padla“ na pronájem sálu na zkoušky a samotná představení, na kostýmy, na nákup občerstvení pro diváky (ale i pro herce, protože jsme na vlastní kůži poznali, že rčení „hladový jak herec“ platí). V loňském roce byl nájem Ořechovky opravdu vysoký, ale Divadlo Za Plotem k nám bylo letos vstřícnější, proto si můžeme dovolit zaplatit z výtěžku ještě jedno představení, které plánujeme na září. To by tak díky tomu mohlo být „benefiční“. Více ale prozradit nemohu, od toho máme principála, který vás o všem včas zpraví.

Hej, hej, pomáhej!

Po šesti měsících namáhavé přípravy zazněly 15. března v šest hodin ve škole Taussigova úvodní tóny Benefiční písně a my jsme pomalu začali zpívat. Sára začala tancovat Pradlenu a všichni (tedy až na mě a Martina Melišíka, protože s mikrofony se tancuje špatně) se připojili. Po skončení písně všichni kromě moderátorů odešli z jeviště.

Dobrý večer. Pozdravíme naráz s Martinem a po několika větách z nás opadla tréma. Následovalo všemi parodované "Ví ár dz vorld" (pokud jste si nepřeložili, We are the world...). Následujícím číslem se stal dokument Vojty Vosky a Franty, který si vysloužil nejen naši lásku, ale i lásku publika. Ovšem to, co následovalo - stroj - nás, improvizátory, ztrapnilo až na věky. Bez jakéhokoliv komentáře jsme byli na pódiu vystřídání bubeníky, ti poté techno hudbou s yoyujícími bratry Dvořákovými. Úplným kontrastem proti nim bylo pak trio Vojta Dašek, Tadeáš a Martin M. s Vivaldiho Jarem. Moderátorskou hádkou jsme uvedli boj klasiky s popem. Štěpán a zvuk

jeho klapavých podpatků překvapivě dosáhli až do nejuzdálenějších koutů sálu. Předběžně nás do letní nálady uvedly Sára a Jasmin tajemnou písní Summer Time. Největším překvapením pro nás i diváky byl sportovní aerobik, při kterém Diana s Maruškou létaly po pódiu ve všech možných i nemožných polohách. Jazzem, který nepříjemně připomínal hudbu ve videích v učebnici angličtiny, nás konci přiblížili Štěpán Los a Jura Pátek. Dalším překvapením bylo Tánino vystoupení na klavír, po kterém se musela vracet na pódium. Při vystoupení kapely Jazzterdays jsme se s Martinem M. dozvěděli, že máme předávat květiny, a narychlo jsme vymýšleli, co budeme říkat. Situace se trochu uklidnila při písni Dobytí Ráje.

Nakonec jsme si zopakovali Benefiční píseň a tentokrát jsme tancovali Pradlenu úplně všichni. S poděkováním přišly i obávané květiny, které se nakonec nestaly takovou katastrofou. Bylo to úžasné.

Bára Zamazalová, sekunda

PORGIáda z pohledu sportovkyně

Letos, dne 22. května, proběhl již třetí ročník atletického klání mezi PORGY. Na stadion Děkanka se sjeli ti největší borci a borkyně, aby změřili své síly v běhání, skákání, házení, vrhání... Pojdme se krátce podívat na průběh letošního závodu.

Po zahajovacím proslovu se na program jako první dostaly sprinty na 60 a 100 metrů. Právě sprinty se staly jednou z velmi úspěšných disciplín pro libeňský PORG. Některým sice zprvu štěstí nepřálo, občas přišel nějaký ten pád, ale nakonec všichni závod dokončili a získali i nějaký ten cenný kov. Další disciplínou byl hod. Někdo měl s míčkem drobné problémy, ale jindy byla konkurence tak veliká, že někteří závodníci přehazovali i plot. Ve skoku do dálky jsme také dosáhli na ta nejvyšší umístění. Běhy na 800, 1000 a 1500 metrů přinesly opravdu strhující souboje. Bohužel ne všechny dopadly dobře a někteří svůj závod ani nedokončili, ale nakonec se nestalo nic vážného. Určitě také stojí za

zmínku zlatá a stříbrná medaile z vrhu koulí, dobré výsledky ze skoku do výšky a také úspěchy ze štafet. Dalo by se říct, že v každé disciplíně jsme zaznamenali alespoň jeden výstup na stupně vítězů.

Myslím, že letošní atmosféra závodu byla zatím nejlepší – a to nejen díky počasí, které se letos naštěstí vydařilo, ale také proto, že se možná už více prolomily bariéry mezi závodníky z jiných PORGů. A mluvím z vlastní zkušenosti. Přeci jen se jedná už o třetí ročník a závodníci se již více znají z minulých let, a proto se i osobně seznamují. V přátelské náladě se rozhodně lépe soutěží.

Jelikož jsem se sama závodu zúčastnila, bylo by určitě dobré poděkovat všem fanouškům, kteří jistě také velmi pomohli k lepším výsledkům. Dále bych chtěla poděkovat všem organizátorům, kteří celou akci připravili. Myslím, že na PORGIádě si každý najde to své. Doufám, že třetí ročník nebude poslední. A samozřejmě také musím

ocenit výkony sportovců, kteří do závodu dali to nejlepší, co mohli. Nakonec sice oba poháry v kategorii pro nižší i vyšší gymnázium za celkový součet bodů zvedl Nový PORG, ale to nás rozhodně nerozhodí a příště si to rozdáme znovu.

Na závěr bych jen chtěla říct, že PORGIáda je dle mého názoru skvělý závod. Doufám, že příští rok se povede tak jako letos... Nebo i lépe!

Lucie Suchomelová, tercie

PORGIáda z pohledu fanouška aneb Na PORGIádu s vuvuzelami

22. květen, tedy den konání PORGIády, začal tím, že jsme se sešli ve vestibulu stanice metra Pražského povstání a vydali se na strastiplnou čtyřsetmetrovou cestu ke stadionu Na Děkanec.

Cesta byla zahájena tím, že jsme se asi po padesáti metrech ztratili. Pan profesor Toegel v těchto končinách v životě nebyl, pan profesor Fabián také ne, ale aspoň měl smartphone s roztržkanou obrazovkou a mapou, díky které jsme nakonec stadion našli.

Ihned jsme se usadili na plastové sedačky u startu běžeckých závodů, půjčovali jsme si vuvuzely, které laskavě zapůjčili Tadeáš, Vojta D. a Franta (hoši, děkujem!) a závody mohly začít. Jak jsme okamžitě po zahájení závodů

zjistili, náš fanouškovský kotel byl zdaleka nejhlasitější ze všech a ostatní fandy v našem okolí vůbec nebylo slyšet.

Na programu byly běhy na různé vzdálenosti, štafeta, skok do výšky a dálky nebo hod míčkem. Toto vše a vyhlašování výsledků se samozřejmě neobešlo bez zvuků vuvuzel, za což mě šéfredaktorka – jako nejvyšší autorita – pokárala, ale pan profesor Arnot – jakožto ještě vyšší autorita! – mi řekl, že mám troubit co nejhlasitěji. Tak jsem tak činil!

Nakonec nad námi o pár bodů zvítězil Nový PORG. Ale příští rok to určitě vyhraje my. Když si všichni přinesete vuvuzely!

Vojta Voska, sekunda

PORGMUN z Omské

Když člověk přijede na zahájení modelové konference Organizace spojených národů, v tomto případě PORGMUNu, vždycky se zamyslí, co se od něj bude očekávat. Atmosféra při zahajovacím dni byla úžasná, všichni studenti stejného nebo podobného věku z několika zemí světa. Ta atmosféra, ten potlesk při každém projevu řečníků vás tak pohltí, že si v duchu říkáte: „Připravil jsem se opravdu dostatečně? Neztratím se tady mezi ostatními?“

Vlastně si myslím, že tento pocit provázel každého, kdo na podobné konferenci nebyl například osmkrát. Konference probíhá proto, aby si mladí lidé zažili způsoby projednávání problémů, schvalování/zamítání rezolucí a hlavně jednání s lidmi, kteří se stejně jako vy snaží zastupovat názory svého státu.

Já jsem na PORGMUNu zastupoval Estonsko ve výboru pro odzbrojování, řešily se dva problémy – snižování počtu jaderných hlavic a stanovení pravidel pro žoldáky. Každý stát má stejnou váhu hlasu. I když zastupujete Rusko, máte stejný hlas a práva jako malé státy. Do diskuzí jsem se snažil vstupovat energicky, hlavně co se týče rezolucí. Tam jsem si vydupal hodně věcí, které by jinak nikdo schválit nechtěl. Našel jsem si spoustu přátel, kteří se mnou sdíleli názory, a navíc zastupovali země, které by spolu i jinak spolupracovaly. První rezoluci, která se týkala žoldáků, nám trvalo projednat takřka dva dny. Myslím si, že náš výbor trhl rekord. Všichni si do rezoluce chtěli přidat „tu svou větu“, která mění význam jistých bodů, apod. Dále jsme se potýkali s vždy přítomnou delegací Ruské federace, která se snažila vše bojkotovat.

Nakonec jsme si k mé nelibosti odhlasovali, že se spojí rezoluce Ruska a Číny. V životě bych pro takovou věc nehlasoval, protože jsme projednávali celý den jenom rezoluci Číny, která byla mimochodem třístránková a velice kvalitní. Nakonec jsme rezoluci projednali a po dvou dnech jsme měli první téma za sebou.

Když se začalo projednávat snižování počtu jaderných hlavic, byli už všichni unavení a byl trochu cítit nezáměr. Každopádně se mi podařilo s delegací Finska prosadit důležitou rezoluci a spokojenost našeho koutku (Estonsko, Finsko, Francie, Německo) byla veliká.

Musím také poděkovat našim chairům, kteří se maximálně snažili udělat pro nás výbor co možná nejlepší. Na konci jednání nám rozdali diplomy za účast a poté i pro nejlepší

delegáty. Pak jsme se přesunuli opět do sálu AV ČR, kde se konalo i zahájení. Zde už byla cítit maximální únava, ale i radost z celé konference. Pronesli jsme závěrečné projevy delegací a ceremoniál byl u konce.

PORGMUN byl pro mě úžasný zážitek hlavně proto, že jsem poznal desítky lidí z různých zemí a že jsem se s nimi i přes kulturní rozdíly mohl o všem bavit. Bude to jedna z těch konferencí, na které se nezapomene. PORG měl úžasnou organizaci – díky za koláčky, byly výborné. A také za to, že když jsem si na PORGu nechal nabíječku na notebook, dovezla mi ji moje úžasná chairka. Doufám, že se na PORGu ještě někdy všichni setkáme.

Tomáš Novotný, kvinta, gymnázium Omská

Jak se to dělá v Krči

Je úterý 26. května, skoro šest hodin a já sedím v tramvaji a projíždím Strossmayerovým náměstím. Vystupuji z tramvaje a kombinací matných vzpomínek na trasu z Google Maps, kterou jsem si našla předem, a následování kolemjdoucích novoporgánů úspěšně dorážím do kina BIO OKO. Tam už mě vítají moji kamarádi z Nového PORGu, ti stejně staří jako já jsou lehce nervózní. Ale klauzury už dneska hráli dvakrát, takže nervozita není takový problém. Jednou jako generálku, jednou pouze pro školu a teď po třetí a naposledy pro rodiče a veřejnost. Ti z vás, kteří byli někdy v kinu Oko, ví, že interiér není úplně klasický, ale pro klauzury se myslím prostor hodí. Protože se jedná už o druhé představení, hlediště není úplně plné. To ale nevádí a se zpožděním pouhých deseti minut začínáme. Nový PORG má všechny „výchovy“ v angličtině, a tak je vše zahájeno „performance“ od Artu. Skrze kardon se k divákům natahují ruce špinavé od barvy a společným úsilím tvoří nápis „KLAUZURY 2015“. To už je na pódiu střídají studenti z Music a večer zahajují známou písničkou Riptide. To není jediná populární melodie, kterou předvedli. Zazní ještě například All of Me od Johna Legendy, Turning Tables od Adele a vše je zakončeno velmi zdařilým zpracováním písně Sing od Eda Sheerana.

Pokud jste na klauzurách nebyli, nezoufejte, máte šanci slyšet některé z kvintánů na akcích jako PORG na ex, kde se občas se svojí kapelou některé z nich vyskytují.

Teď už zbývá jenom Drama, které je na rozdíl od druhých výchov ve dvou skupinách, přece jenom je studentů v jednom ročníku dvojnásobek co nás. První skupina zahrála zkrácenou Čapkovu hru RUR, druhá část kvinty předvedla o něco méně tradiční představení o zombie apokalypse. V každé z dramatických skupin je pouze jedna holka, což je stejné jako u nás, zajímavá náhoda, co?

Když po více než třech hodinách klauzury končí, odcházím domů spokojená, nebyl to promarněný čas, poslechla jsem si skutečně ohromující hudbu, zasmála se a prostě si večer užila. Jediné, co mi jinak příjemný pocit z celé akce kazí, je myšlenka na naše rychle se blížící klauzury. Tak snad nám v Libni dopadnou alespoň z půlky tak dobře jako ty z Krče od našich mladších sourozenců.

Františka Tranová, kvinta

Co je to „Slepice na PORGu 2015“?!

Spoustu PORGánů starších ročníků trápí jedna otázka: „Co je to projekt Slepice na PORGu?!“ Odpověď na tuto otázku však znají jen primáni. Nicméně teď se vám s tím velkým tajemstvím svěříme.

K nám do pavilonu přivezli čtyři kuřátka a my máme za úkol se o ně starat. Zatím bydlí v kleci, ale brzy budou potřebovat kurník. Proto jsme se v primě rozdělili na šest skupin, které mají za úkol vymyslet návrh kurníku. Každá skupina má také zodpovědnost za určitou část chovu slepic.

1. skupina má za úkol zajistit potravu slepic, 2. skupina má mít přehled o plemenech slepic, 3. skupina má zjistit něco o chovu slepic, 4. skupina má sestavit jídelníček z kuřecího masa (ano, je to strašně morbidní), 5. skupina má zjistit, co můžou slepičky dostat za choroby a 6. skupina má vytvořit internetové stránky (www.slepice-na-porgu.webnode.cz). Všechny skupiny (kromě té, co dělá blog) musí připravit i prezentace.

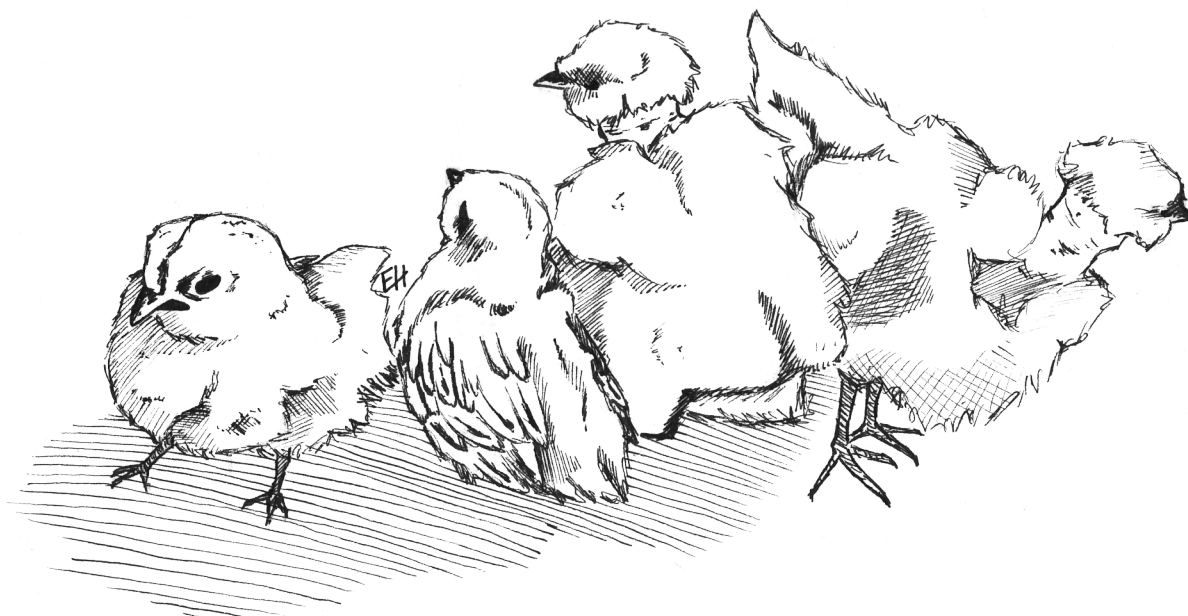
A teď už něco ke slepicím. Máme dvě holokrčky (a ano, ty holé krky jim zůstanou) a dvě sebritky (je to trpasličí plemeno, takže nevyrostou). Jejich jména zní: první holokrčka = Bublínka, druhá holokrčka = Agátka, první sebritka = Koko, druhá sebritka = Píp (protože nejvíc pípá).

Návrh kurníku nestačí. Každá skupina má ještě zjistit přesné hodnoty a cenu! Kurník si budeme stavět sami, takže každá pomoc bude dobrá.

Jsme první na PORGu, kdo chová slepice. Slepice se, doufejme, budou ještě rozmnožovat. A co byste řekli na to, že další třídy budou chovat králíky? Budeme mít na PORGu farmu? A co bude dál? To nikdo neví!

Dodatečně ještě děkujeme všem, co tenhle projekt zařídili.

Kristýna Šimonová, Anna Jiroušková, prima

Latina aneb Takhle spíš ne

Legō, legis, legit, legimus, legitis, legunt. Už zítra píšeme malou maturitu z latiny. A já se nemůžu ubránit otázce: Co mi ty dva roky přinesly? Nejsem z těch, kteří odsuzují výuku latiny jako takovou a kroutí hlavu nad tím, že se povinně učíme mrtvý jazyk. Problém je v tom, jak se ho učíme.

Co se vám bude do života hodit více? Znalost citátu *alea iacta est* nebo futura třetí konjugace? Asi nejsem sám, komu přijde, že se v hodinách latiny klade na gramatiku důraz mnohem větší, než je zdrávo.

Jak jsme z hodin angličtiny, francouzštiny nebo němčiny zvyklí, gramatiku se učíme postupně. To, co se v latině „naučíme“ za dva roky, by zabralo v normální výuce jazyka alespoň dvojnásobek. Gramatické jevy se totiž běžně učí pomocí čtení, psaní, poslechu, diskuze v hodinách... A jak je to v případě latiny? Na konci roku se naučíte zpaměti pár tabulek, abyste je mohli za pár měsíců zapomenout.

Například vaše slovní zásoba bude prakticky nulová. Když pak narazím na libovolný latinský nápis, možná (!) budu schopen říct, o jakou deklinaci/konjugaci/číslo/pád/čas se jedná. Ale s nejvyšší pravděpodobností nebudu ani v nejmenším tušit, o čem fráze je.

Byl bych radši, kdyby byly dvouhodinovky věnovány více příslovím, ustáleným slovním spojením nebo reáliím. Latina je už více než jazyk (skoro nikdo se jí už přeci nedomlouvá) podstatná součást všeobecného přehledu. Ano, úplně bez gramatiky to nejde, ale je otázka, jestli jí věnovat většinu času z pouhých dvou let. Proč je dobré učit se latinsky? Latina je základ románských jazyků, pochází z ní nespočet cizích a odborných slov, termínů, rčení a přísloví. Latina je jazykem právníků, církve. Latina by neměla být jen o tabulkách. Kvůli nim působí ještě jako více mrtvá, než ve skutečnosti je.

David Chytil, kvinta

Tak už máme povinné i to dobrovolničení...

Na letošním sextánském rozvrhu se objevil záhadný předmět, o kterém nikdo předtím neslyšel, skrytý pod nenápadnou zkratkou Spvo. A ne, vážně se mi doteď nepodařilo zjistit, čeho že je to vlastně zkratka. Nicméně v rozvrhu je, a tak se každý týden musíme poctivě dostavit na hodinu v naději, že zjistíme, co že se to vlastně učíme.

Moje zmatení, zčásti způsobené půlroční nepřítomností, však návštěva hodiny pouze prohloubila, a tak jsem se musela obrátit na své o něco déle docházející spolužáky.

„No, řešili jsme Vánoční trhy...“ zněla nejsrozumitelnější odpověď, a to prosím dva měsíce po Vánocích.

Protože jsem však ve svém sherlockovském úsilí vytrvala (člověk chce vědět, čím tráví slunná čtvrtěční odpoledne), časem se střípky získaných informací začaly skládat do obrazu, na kterém se v šeru rýsovala očekávání tohoto předmětu od jeho studentů. Dobročinnost, sociální zodpovědnost, lobbying, neziskové organizace a podobná hesla mi zněla v uších, a stala se tak příčinou nervozity nejen mé, ale i mnohých mých spolužáků.

„Ale to je jednoduchý, prostě si vymyslíte a zrealizujete sociálně prospěšný projekt a škola vám předmět uzná!“ Protože to je přece ta nejjednodušší věc na světě, prostě si vymyslet projekt, a skvělý program na večer! Ach, ano, realizace mě musí trápit až v septimě, to mě uklidnilo. Kdo, když ne studenti, jsou experti na odkládání věcí na poslední chvíli. Seminárka o přestávce před hodinou a dvouletý projekt necháme na večer před deadline.

A pro ty, co by se na to přece jenom necítili, nezoufejte! Stačí si odpracovat 80 hodin u libovolné neziskové organizace, a my vás kvůli Spvo nevyhodíme ze školy! Jenom tohle už asi večer předtím nedám...

Zkrátka a dobře, škola si může napsat další plus, studenti odmaturojí s certifikátem o zvládnutém individuálním projektu a oni úžasní studenti zase další bod na seznam „stres a noční můry“. Kdo by byl řekl, jaké strasti může přinést charita.

Mariana Kroupová, sexta

Kdo odzvoní?

Ve čtvrtek 30. dubna se konalo poslední zvonění oktávy s tématem „Kdo přežije?“. Každý rok se soutěží po třídách ve třech úkolech a výjimkou nebyl ani tento rok. První úkol spočíval v tom, že si každá třída vybrala dvě pětičky studentů. Prvních pět studentů dostalo brčka, kterými nasáli vodu. Tu měli dostat na druhou stranu zahrady – bez dotyku země! K tomu tu byla právě zapotřebí druhá pětička studentů, kteří přenesli studenty s nasátou vodou na druhý konec zahrady. Aby to nebylo tak jednoduché, byly po zahradě různě rozházené židle a lavice pospojované provázky. Samozřejmě nechybělo mohutné povzbuzování a skandování jako při hokejovém mistrovství světa!

Pro druhou soutěž si každá třída vybrala tři studenty, mezi kterými musela být minimálně jedna holka. Tito tři studenti dostali od oktávánů lavor plný nechutně vyhlížející tekutiny, která obsahovala potraviny od těstovin až ke kečupu. V této tekutině byly tři

předměty – jablko, golfový a ping-pongový míček. Studenti měli za úkol vylovit tyto předměty vlastní pusou. Nechutné! Ale pro přihlížející veselé 😊.

Na poslední, třetí úkol si každá třída vybrala holku a kluka. Ti dostali talíř plný kornflejků s mlékem, kam jim oktávání nasypali živé červy! Vyhráli ti, kteří tuto „pochoutku“ snědli jako první.

Nakonec přišlo očekávané dražení oktávanských kultovních předmětů. Mezi nejlepší nákupy v dražbě bezpochyby patřila baseballová pálka s párkovačem a sedačkou.

Myslím, že jsme si všichni poslední zvonění oktávy užili a pořádně jsme si zasoutěžili. Také atmosféra byla bezvadná a oktávání museli být spokojeni, že jejich akce měla takový úspěch. Věřím, že poslední zvonění pomohlo oktávánům nastartovat se na poslední intenzivní přípravu k ústním maturitám a že ji následně všichni zvládli na výbornou!

Natálie Durčoková, tercie

Rozlučkový rozhovor s profesorem Markem Edwardem Bathem

What are the students at PORG Libeň like?

Terrible! No. They're really nice, hardworking, clever.

Can you see any differences between the less and more advanced groups?

Not really a big difference. Sometimes, at the beginning of the year, the less advanced group was not quite as far along with grammar, but they're pretty similar.

What's your advice on effective ways to learn English?

Speak, speak, speak.

If you could improve teaching English at our school in any way what would it be?

Hmm, this is a difficult question. There's not much I would change. Maybe if I could see my students more than once a week, it would be better for me.

Okay. And the last question: Where would you like to see yourself in ten years?

In ten years? I would like to see myself teaching, at a good school, with nice students, teaching history probably.

Thank you so much for the interview.

You are welcome. Bye.

Nikol Krejčí, tercie

Kdo si vsadí na tercii?

O terciánské sázce s panem profesorem Haláčkem ví asi jenom málokdo. Vzbudila však obrovský zájem, protože naše vítězství by bylo lolózní (credits to Mr. Valášek).

„Víte co? Vsadíme se! Pokud někdo z vás přijde na to, jaké těleso se pohybuje bez pomoci druhého tělesa, tak odučím jednu celou hodinu v převleku kuřete!“ řekl odvážně pan profesor během jedné z mnoha hodin fyziky minulý rok.

Okamžitě jsme začali nad touto zapeklitou věcí uvažovat. Doposud se každý nápad ukázal jako nesprávný. Přesto jsme se nevzdávali, a dokonce jsme vyrazili na válečnou poradu k našim septimánům, kteří měli nápadů dostatek, ale všechny byly panem profesorem smety ze stolu. Další indicií, která by nás mohla přivést k vítězství, je skutečnost, že odpověď je sporná.

Naše snaha v dnešních dnech lehce opadla. Tercie se s úsilím hodným olympijských vítězů vrhla na přípravu všemi očekávaného zakončení školního roku. Sportovní duch nám však nedovolí se vzdát. Touha po vítězství nás žene dál! Víťame všechny nápady!

Johana Jakubičková, tercié

Speciální poděkování

Děkujeme Vojtovi Staňkovi za vytvoření nového internetového archivu pro Porgazeen. Na adrese <http://porgazeen.stanekv.eu/> si teď můžete přečíst všechna stará čísla.

Fakt moc děkujeme, Vojto!

Moudrost našich předků

Jak říkali nám naši předkové již dřív,
není to jen chleba, čím je člověk živ.
Zanedbáme-li to, přijdou nemoce,
proto, milí lidé, jezme ovoce.

PN

Souboj s časem

Ještě není pozdě, noc je ještě živá,
ve vzduchu se vznáší zápach cigaret,
na pódiu temném chansonetta zpívá
unaveným hlasem, radši neslyšet.
Co, že je zde teskno, bídě na pohled,
ve víně přec je slepota!
Žijeme jen jednou, tady a teď hned,
a pak ať přijde nicota.

Co, že se zde žádný člověk neusmívá,
bytí není lehké, nebývá to med,
noc zůstává mladá, morálka je křivá,
v rozvášněných srdcích horce tepe led.
Bezvýznamný možná zdá se tento střet
za vším se však skrývá hodnota,
na vteřinu užijeme malicherný svět,
a pak ať přijde nicota.

Druhých houslí zatím melodie tklivá,
netouží mi pravdu povědět,
jen s pozadím hluku nenápadně splývá,
někdy marnou snahou nelze neuspět.
Duše přála by si někam odletět,
křídla jí poutá samota,
brzy už skončí kabaret,
a pak ať přijde nicota.

Zpěvačka zpívá naposled,
dopíjím kapičky života,
zestárlá noc má tolik let,
a teď už přijde nicota.

PN

Dvorská poezie

Hledal jsem tvůj obraz
v hejnu labutí
a našel ho
v ladnosti šíje, kráse perutí.
Viděl jsem ho v azurovém moři,
zrcadle tvých přehlubokých očí,
co v pohledu tvém vzpíná se a bouří
a utone v něm každý, kdo tam skočí.
Spatřil jsem ho v přehlubokém stínu,
který vrhal vysokých hor hřad,
propadl jsem duševnímu splínu,
když jsem v oněch štítech nalezl jen chlad.

PN

Klouzury lol

Když jsme postoupili z kvarty do kvinty, tak nějak jsme každý bral na vědomí, že nás čekají klouzury. Někteří z nás na to mysleli míň než druzí. Možná jsme byli jedněmi z nich, protože nás dost překvapilo, když jsme začali klouzury řešit snad už v říjnu. Jakože cože? Vždyť jsou až v červnu. Postupem času jsme byli ale rádi, že jsme s počáteční přípravou tak neotáleli.

V době, kdy tento úžasný článek čtete, už dlouho víte, jak naše klouzury dopadly, protože jste na nich samozřejmě všichni byli. Jenomže my ho píšeme pár dnů, spíš hodin, před uzávěrkou čísla, které držíte v ruce. Ta je shodou okolností přesně měsíc před našimi klauzurami a nedá se říct, že by přípravy na ně vrcholily, ale určitě jsou v plném proudu. Už jsme dokonce začali zkoušet společně dramaťák a hudebku. Co tomu ale všechno předcházelo?

Mluvit budu hlavně za hudební část, protože jsem její součástí, ale určitě vás nechám nakouknout do strastí skupiny paní profesorky Čechové. Někdy ke konci minulého roku jsme se horečnatě a nadšeně snažili rozšířit repertoár našich písniček, ale možná ne z toho důvodu, abychom měli co hrát, nýbrž abychom panu profesorovi Uhlířovi ukázali, že nemusíme pořád hrát ty jeho jazzové skladbičky, které nikomu nešly a stejný počet lidí nebavily, ale dokážeme se naučit i námi vybrané písničky.

Jenže nedokážeme – jak jsme za několik hodin plných marného snažení zjistili. Po pár rozdaných pohotovostech a několika jedničkách jsme se začali víc zaměřovat na to, co vlastně umíme a dokážeme zahrát, a začali jsme se smířovat s tím, že je toho vlastně žalostně málo. Vtom přišel náš vyučující s výborným nápadem. Co takhle kdybychom složili vlastní píseň a s pomocí herců z dramatické části třídy ji otextovali? Znělo to dobře, to bychom mohli, že. Jenže když jsme zjistili, že každý z nás má složit jednu, nápad se nám zamlouval výrazně méně... Bylo to nad naše schopnosti, což pan profesor Uhlíř odmítal pochopit, a nadále vyhrožoval pohotovostí za nepřinesené skladby, a když už někdo něco přinesl, nesetkalo se to u něj s

velikým úspěchem. Navrhovali jsme, že bychom mohli skládat všichni společně na hodině, protože tak nám to přišlo jako nejlepší a nejrozumnější, každý by si složil tu svoji část, které rozumí, a pak bychom to spojili a dodělali. Ne, ani to se vyšší moci nelíbilo a místo toho jsme na hudebce víceméně nic nedělali, jenom jsme poslouchali oblíbené písničky našeho vyučujícího. Příprava na klouzury v plném proudu.

Asi největším problémem je téma. Hned ze začátku příprav nám bylo jasné, že to je to, na čem se v rámci všech tří skupin musíme domluvit, bez něj se prostě nepohneme. Tak vybereme téma? To se o dost snáze říká, než následně dělá, jak jsme se vzápětí přesvědčili. Jednoho podzimního odpoledne jsme se tedy všichni včetně profesorů sešli ve třídě a začali házet nápady.

Po docela dlouhém snažení jsme nakonec vybrali téma, pod které se dá schovat spousta dalších menších podtémat, a víceméně spokojeně jsme se rozešli každý do své učebny. My, jakožto hudebka, jsme vlastně pokračovali v tom, co jsme dělali až doposud, tedy nacvičovali nějaké jazzové skladbičky. Protože my čekáme spíše na požadavky a přání dramaťáku a podle toho uzpůsobíme repertoár. Tedy to byl aspoň ten plán.

Zanedlouho jsme ale zjistili, že si dramaťák vlastně dělá, co chce, a vůbec ne to, na čem jsme se dohodli. Svolali jsme proto další schůzku, přestože jsme tušili, že nám to stejně k ničemu nebude. Ale co, aspoň nějak zabijeme tu hodinu, ne? Dramatická část, tedy hlavně její vedení, si naši poslední domluvu zřejmě vysvětlila trochu jinak a začala připravovat něco jiného, než na čem jsme se dohodli. Nevadí. Z méně početné části výtvarky ale přichází ještě více obecné téma. Z obrazovky. Jo, to není špatné. Všichni to tedy na několik pokusů odhlasujeme a doufáme, že se toho dramaťák tentokrát bude držet.

Několik měsíců poté naše hudební část pořád netuší, co bude na klauzurách dělat. Rozhovory s tou dramatickou nám ale trochu vylepšují náladu. Podle všeho na tom také nejsou nějak slavně. Máme otextované asi dvě

písničky, a to jejich texty, které sami napsali. Panu profesorovi se to ale pořád moc nezdá. Zoufáme si. Ve třídě furt někdo vykřikuje, že do klauzur zbývají už jenom čtyři dvouhodinovky. Aha. To moc pomáhá, díky.

Poprvé se scházíme jako celek. Tedy jako jeho dvě třetiny, na výtvarku se trochu kašle. Ale ta jako jediná aspoň ví, co dělá. Dramaťáci hrají, my jim do toho zkoušíme přidávat nějaké kulisy. Jde to neuvěřitelně pomalu a rozhodně se to neobejde bez spousty záchvatů smíchu.

Neplesejte na mysli

Jak jsem už dávno zjistila, mou největší Achillovou patou je, že celý svůj život orientuji převážně dle emocí a projevů s nimi spjatými. Tímto vlivem se pak stává, že něco „moc prožívám“ (a vynikají články, jako je tento) a pak se na mě začnou sypat racionalistické rady a poučky jak peří z protržených dušen. Teď tedy píši svůj „útěšný spis“ v podobě tohoto článku, který pro vás dříve či později bude krutě aktuální. Aneb jak připravit maturitní ples a nezbláznit se?*

Úvodem bych chtěla vzkázat všem členům profesorského sboru, kteří se jakkoli vyjádřili k našemu prvnímu a jedinému preferovanému prostoru MeetFactory, že jim jejich soudy nikdy nezapomenu a neprominu. (Já říkala, že jedu na emoce, tak se teď nedivte.) Možná se na mě za to budete mračit u maturity, ale přijde mi fér to alespoň napsat, abyste věděli, že jakkoli náš ples (pokud ho nezrušíme, pro což zatím hlasuje „jen“ sedm lidí) bude jistě skvělý, už ho neděláme pro svou radost, jak tomu bylo zpočátku, ale jen kvůli slepé povinnosti, kterou nám předhazujete jak syrový kus masa. Pro vás studenty (kteří toto pravděpodobně na rozdíl od výše zmíněných čtete) bych jenom chtěla objasnit, že MeetFactory, ať se vám to zdá jakkoli podivné, je místo neuvěřitelně krásné, parádně se hodící k naší třídě, skvěle nazvučené a nasvětlené, originální a oplývající tak milou „obsluhou“, že byste skoro řekli, že máte před sebou další porgány. (Mimoходом jestli jste viděli tento prostor jen na fotkách, tak si strčte své soudy do zadní kapsy kalhot.) Všichni vám zde jsou ochotni vyjít vstříct, jsou schopni vše zařídit a výsledná cena je

Aspoň že to je sranda. Když z hodiny odcházíme na fyziku, zoufáme si, jak to všechno dopadne.

Ale tak ono to nějak dopadne. Vždycky. Je jasné, že v moment, kdy si toto číslo pročítáte, myslíme jen na prázdniny a nic neřešíme, ale kdybyste nás viděli teď, spíš byste nás politovali.

Kačka Kubíková, Štěpán Vácha, kvinta

srovnatelná (resp. nižší) než ve většině ostatních podniků. Ale smůla. Prababičkám by se tam prý nelíbilo.

V tomto momentě naše nadšení pohaslo. Ale znáte to, první neúspěch zimu nedělá. Říkali jsme si, že v Praze přeci musí být další skvělé podniky, které nás uvítají s otevřenou náručí. Tak jsme byli v Národním domě (byť vycíděný, cítíte tam prach a polomrtvou historii zoufale se snažící přidat alespoň nějakou hodnotu tomuto oficiálnosti přeplněnému prostoru) a pivovaru (jeden malý sál s nulovou estetičností) na Smíchově, v Radiopaláci (platíte málem i za objem vydýchaného vzduchu), Občanské plovárně (krásná, milá ale malá), paláci Akropolis (krásný, ale zoufalá komunikace s pronajímatelem) a Čističce odpadních vod v Bubenči (přenádherná a cenově nedostupná). Prozkoumali jsme všechny (školou povolené) kluby. Děs běs hrůza (klubové prostory i naše situace).

Jestli se ta „velká sláva“ (škoda že neslyšíte můj utrpením přetékající hlas ironicky vyslovující tato slova) nakonec odehraje v Retro Music Hall, tak vězte, že jediné co rozhodlo byly peníze. Jako vždy že? Co by tak asi mohlo být důležitější, pane profesore? Doufám, že vy všichni budete hodnými studenty a vyberete si pro konání plesu kupříkladu Lucernu. Abychom zas jednou mohli dokázat, jak progresivní a inovativní jsme škola.

Eliška Chlebounová, septima

(*Na tuto otázku autorka neplánuje poskytovat odpověď. Spíše naopak.)

Epic battle of PORG's history! Sekunda vs. doktorka Máslová!

Pod názvem „Péče o miminko“ se může skrývat mnoho věcí – a právě o tom jsme se přesvědčili na pravidelné úterní dvouhodinovce s paní doktorkou Máslovou.

Na první Péči o miminko jsem se docela těšil. Jednak kvůli tomu, že nám to nahradilo dvě hodiny z rozvrhu, hlavně ale proto, že se dozvím něco nového, a také, že budu moci svými znalostmi oblažovat/ohromovat/otravovat rodiče.

Battle může začít! Na první hodinu jsme si všichni poctivě přinesli svá miminka, která jsme vytvořili na výtvarce a pečlivě je opatrovali (tj. hodili jsme je do skříňky nebo do igelitky). Napřed jsme se dozvěděli, že tatínci chodí do práce a pak nám paní doktorka dokonale vytřela zrak tím, že nám pustila dokument, ve kterém jsme se dozvěděli, že v roce 2030 zkolabuje veřejný zdravotnický systém. Po zhlédnutí tohoto hustokrutopřísného filmu měla třída v obličeji výraz „WTF? Co to má proboha společného s péčí o miminko?!“. Skóre (odteď uváděno ve formátu sekunda vs. doktorka Máslová): **0:1**

Mysleli jsme si, že něco horšího a nesmyslnějšího už nemůže přijít. Chyba lávky! Nadešla totiž druhá hodina Péče o miminko. Po minulé hodině si miminko už přinesl málokdo, opět totiž nebylo potřeba. Paní doktorka zahájila hodinu tím, že přišla o 30 minut později. Na řadu poté přišly přeroky. „Nebudu vás překřičkovat!“ křičkovala, teda pardon, křičela paní doktorka na třídu, která se smála neuvěřitelným novotvarům, které paní Máslová vyplodila. Skóre: **1:1**

A jedeme dál! Paní doktorka totiž na konci věty dokáže popřít to, co řekla na jejím začátku – uznala sice, že si maminky nemusejí porod pamatovat, pak nám ale sdělila, že si to pamatují, ale nechťejí o tom mluvit. Začínáme se smát trochu hlasitěji. Skóre: **2:1**

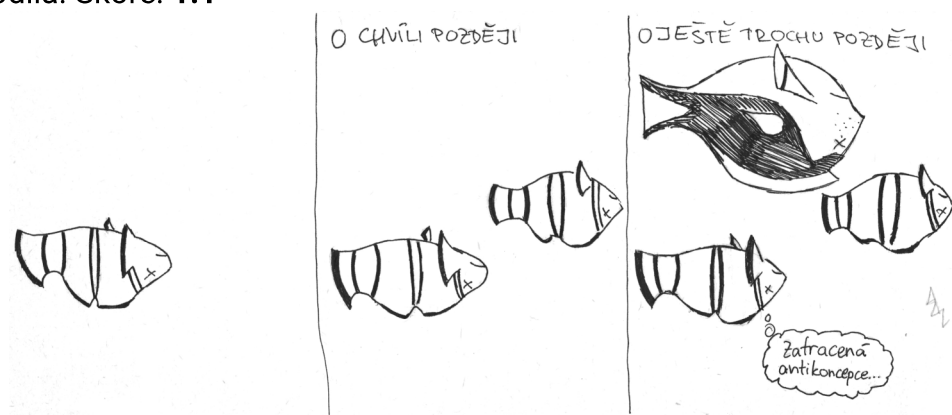
Pak nám doktorka Máslová pouští film, ke kterému dodává, že ho dělala, když byla mladá. Pokusím se vám stručně vysvětlit děj filmu: koupaliště, stříh, ryby, stříh, antikoncepce jedou na běžícím páse, stříh, ryba koulí očima, stříh, rybí restaurace, stříh, tobogány, stříh, koupaliště, stříh, laboratoř, stříh, ryba koulí očima, stříh, koupaliště, stříh, ryba koulí očima, konec. A to byl prý film o tom, jak odpady z antikoncepcí zabíjejí ryby! Třída se válí smíchy. Skóre: **3:1**

Potom paní doktorka povídá, že jakási paní Fabiánová natočila film o děloze. Výbuch smíchu. Poté, co paní Máslové vysvětlíme, že pan profesor Fabián u nás učí matematiku, stále nic nechápe. Skóre: **4:1**

Paní doktorka se nás ptá na naprosto nepodstatné věci, jako třeba jestli měla maminka při porodu dobrou náladu. Korunu celé této šílené hodině však nasazuje větou: „Řekněte mi svoje **porodní příběhy!**“ a v rámci udělení dobré rady dodává: „Kluci, až budete rodit...“ V tuto chvíli někteří smíchy putují pod stůl, protože tohle je fakt neskutečné. Konečné skóre: **5:1**

Zkrátka a dobře: hodiny Péče o miminko nemají s péčí o miminko bohužel nic společného.

Vojta Voska, sekunda

11 věcí, které nezjistíte, když nepojedete na výměnný pobyt do Francie

- 1) Jak špatná je vaše francouzština.
- 2) Že můžete zaplatit dvakrát tolik za věc, která vypadá, chutná a de facto je pizza, protože je to specialita.
- 3) Že každá druhá věc může být specialita.
- 4) Že s sebou podle zákona nesmíte mít prak.
- 5) Že se ve Francii vážně nevyplatí nakupovat.
- 6) Že jsou Francouzi na druhou světovou a holocaust ještě ulítější než p. p. Arnot.
- 7) Že se vás někdo desetkrát denně může zeptat na to, jak se máte a jestli nejste unavení.
- 8) Že všechny alsaské vesnice vypadají stejně.
- 9) Že má každé druhé město katedrálu.
- 10) Že i na věci typu: „Tohle je McDonald/restaurace/koncert. Víš co to je? Máte v Praze taky McDonaldy/restaurace/koncerty?“ se vás někdo opravdu může zeptat.
- 11) Že Francouzi nadávají na Hollanda jenom tak dlouho, dokud jim neukážete Zemana.

Petra Nosková, kvinta

O půlhodinových pauzách a hamburské pečení

PORGazeen přináší zprávy z dění ve škole, ze života žáků, učitelů a všeho ostatního, co se kolem děje. Ale k PORGu neodmyslitelně patří také cesty na Koráb a jídelna samotná. Koráb patří k PORGu už od porgánského počátku a každý na něj má nějaké vzpomínky, ať už kladné nebo záporné. My ale známe Koráb pouze z našeho hlediska, a proto jsem se rozhodl udělat rozhovor s paní kuchařkou, abychom se dozvěděli něco více o životě na Korábu v době, kdy nejsme přítomni.

Kdy musíte vstávat a v kolik začínáte pracovat?

Bohužel, musím vstávat už v pět, a to ještě nebydlím moc daleko, ostatní kuchařky vstávají ještě dřív. V práci začínáme v 6:30, ale ne vždycky se to dodrží.

Kolik hodin denně jste v práci?

Záleží který den, ale nejčastěji, tedy v pondělí, úterý a čtvrtek pracuji osm a půl hodiny denně. Ve středu a v pátek mám jenom osm hodin.

Pracujete bez přestávky, nebo máte někdy pauzu?

Podle toho, jestli všechno stihneme připravit včas. Když jo, tak máme půl hodiny pauzu, než si začnou chodit pro první obědy. Ale dost často to skoro nestihnáme a jedeme bez pauzy.

Co vás na vaší práci nejvíce baví?

Já hodně ráda vařím, takže asi pestrost toho, že vaříme každý den něco jiného. Taky mám ráda to, že tady nejenom vaříme, ale že si připravujeme i všechno ostatní, takže pak mám pocit, že jsem opravdu udělala kus práce.

A co nejméně?

Nejhorší je ta dopolední část. Musíme tahat kotle a hrnce plné jídla, které jsou opravdu hodně těžké. Na druhou stranu tam máme trošku klid, protože odpoledne je v jídelně strašný hluk, což je mně osobně celkem nepříjemné.

Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

Tak to je hodně těžká otázka. Já mám hodně oblíbených jídel. Úplně nejradši mám hamburskou pečení s houskovým knedlíkem, na tom si vždycky pochutnám.

Vaříte i doma, nebo by tak vaření bylo už trochu moc?

Já strašně ráda vařím, takže si jídlo připravuji i doma. Je to ale většinou jenom něco lehkého, například mám velmi ráda saláty nebo jarní pomazánky.

Jonáš Stoilov, tercié

Dobrovolnictví

Bohulibé aktivity vám nemusí lézt do času, peněz ani nevyžadují zkušenosti. Není nutné se vydávat na dva měsíce do Gambie, stačí tak dvě hodiny týdně strávit prací, která člověka rozvíjí zas trochu jinak než škola. Setkáváte se s lidmi z různých prostředí, nahlížíte do fungování neziskovek i společnosti a máte ze sebe dobrý pocit. Vystupte na chvilku z porgánské bubliny intelektuálů ;-)

Práce s dětmi

Nejčastější je doučování dětí ze sociálně slabších rodin, s poruchami učení a cizinců. Krom toho můžete pomáhat organizovat například odpolední programy pro děti; sporty, výtvarné dílny, hry...

Dobré zkušenosti máme například s organizacemi Nová Škola a Čikatar Het.

Integrace cizinců

Tady se jedná o pomoc při seminářích a podobných akcích pro cizince, doučování jazyka a seznámení s kulturou. Skupinově i individuálně můžete pomáhat např. v Centru pro integraci cizinců (www.cicpraha.org).

Výroba webovek, korektury a překlady

Administrativní a propagační práce jsou taky velmi užitečné. Překládat můžete nejen materiály, ale i například tlumočit prohlídky vedené bezdomovci z projektu Pragulic.

Adoptuj si seniora, promluv si s bezdomovcem, dopisuj si s vězněm

Organizace Maltézská pomoc nabízí samé zábavné aktivity. Kontakt s lidmi, jimž není fungující společnost zcela nebo vůbec přístupná je skoro nedocenitelná, jen mít koule u toho vydržet.

Dobrovolnění v nemocnici

Komplikovanější na zařizování, ale ve výsledku si stejně adoptujete seniora, případně doprovázíte děti na akce. Ani budoucí medicí si ještě řádku let neříznou, ale aspoň se seznámíte s prostředím.

Většina nemocnic má vlastní program pro dobrovolníky, takže je nejlepší napsat do vám nejbližší.

Útulky

Pro případné misantropy – těch je ale hodně a nabídky jsou rychle rozebrány.

Životní prostředí

Viz výše, akorát pracovních příležitostí je vždy víc než dost: většinou se jedná o úklid parků či lesů, ničení skládek, pomoc s propagací grinpísů.

Workcamps

Nikdo vám ale v Gambii samozřejmě nebrání! www.workcamps.info a www.inexsda.cz

atakdále! Krom těchto pár konkrétních návrhů jich nejvíc najdete v databázi na www.dobrovolnik.cz

Kristýna Hovořáková, oktáva, Sofie Korchyk, septima

Jak se dělá vodní slavnost

Poznámka na začátek: tento článek jsem psal někdy uprostřed května, některé informace zde tedy nenajdete. Ne proto, že bych byl líný události zapisovat, ale protože uzávěrka je měsíc před vydáním.

Jelikož jsem v tercii, připadla na mě a celou třídu povinnost organizovat Vodní slavnost. Dosti dlouho nám trvalo vymyslet téma. Padly zde tak zajímavé návrhy, že už si většinu ani nepamatuji. Pár jich ale přeci jen vypíši: země, barvy (to jsem opravdu nepochopil), kasino (to mi přišlo nejlepší, jelikož jsem škrt, a dalo by se na tom skvěle vydělat) a nakonec olympijské hry. Poslední návrh zcela nadchl sportovní nadšence. Já sport sice provozuji, ale že bych ho musel mít i na Vodní slavnosti, to zase ne. S několika dalšími, sportem nezkaženými lidmi, jsme dále propagovali kasino, ale demokraticky byly odhlasovány olympijské hry. Ono to vlastně asi jinak nejde, když náš třídní (jak všichni určitě dobře víte p. p. Bukovský) je tělocvikář.

Poté, co jsme vybrali téma, se poměrně dlouho zdánlivě nic nedělo. Tedy – rozdělili jsme se do skupinek a každá si vzala na starost organizaci určité části (například tombola, propagace, podium). Byl také vybrán moderátor (o tom bude řeč později). Rodiče měli jednu či dvě schůzky, na těch se toho ale moc nevyřešilo. Až jednoho dne osvětil p. p. Bukovského (anebo někoho jiného) téměř geniální nápad (a to teď opravdu nemyslím ironicky, vážně mi to přijde dobré). Tak tedy, nápad spočíval v tom, že se každý z nás nafotí v obleku na sport, který děláme. Ty fotky se posléze dají na plakáty, případně vstupenky. Na zeď v tělocvičně jsme připevnili bílý papír (který jsme si „vypůjčili“ od paní profesorky Krůškové). Fotky dopadly dobře, nepřišli se vyfotit asi jen tři či čtyři lidé.

Mezitím se řešilo to nejdůležitější, místo konání. Padlo spoustu návrhů. Nejvíce se nám ovšem zamlouvala Troja. Nejdřív to vypadalo, že je datum, které jsme potřebovali, zabrané, pak se ale ukázalo, že ho zamluvil jeden z rodičů. Nakonec ale tento jasný favorit také pohořel, neboť zde po nás za pronájem pozemku chtěli nekřesťanské peníze. Také se jim nelíbilo, že bychom měli vlastní stánky s jídlem. Nakonec

jsme tedy jako nejlepší lokalitu vybrali Pražačku. Tam se také konala jedna ze schůzí, na níž jsem ovšem nebyl, a tak budu reprodukovat, jak ji komentoval F. M.: „Přišli jsme tam a zjistili jsme, že člověk, který se s námi měl setkat, odjel někam do ledových jeskyní. Byla tam ale nějaká uklízečka a ta nám řekla, že se tam nesmí chodit v botech. Tak jsme jí vysvětlili, že se tři sta lidí opravdu zouvat nebude.“

Podařilo se však a Pražačka byla definitivní.

Mezitím se také povedlo udělat webovky, vytisknout plakáty, lístky, vymyslet program a několikrát ho překopat. Plakáty v době psaní článku visí, úspěšně jsme prodali již přes třicet jedna vstupenek.

A teď, jak jsem slíbil, historka o moderátorovi:

Bylo ráno, vstal jsem jako každé pondělí v sedm. V půl osmé jsem vyrazil do školy. Byl jsem tam za hodinu. Jakmile jsem došel před třídu, znejistěl jsem. Dveře byly zavřené. Na nich byla stále nalepena cedule MATURITY, NERUŠIT! Nebyl jsem si jist, zda se zde něco nedopisuje, a tak už jsem málem odkráčel. Pak mě ale napadlo poslechnout si, co se uvnitř děje. Zaslechl jsem hlas pana profesora Bukovského a několika svých spolužáků. Vešel jsem tedy dovnitř. Zde seděla větší část třídy na svých místech a o něčem diskutovala. Trvalo mi asi dvě vteřiny, než jsem si uvědomil, co se děje (na to člověk nemusí být žádný inteligent). Pak se mi začalo vybavovat, že v pátek se říkalo něco o tom, že v pondělí bude třídnická. Tak jsem se omluvil, řekl pravdu, tedy to, že jsem absolutně zapomněl. Pan profesor mi řekl: „Jó vlastně, Otíku, vybrali jsme vás jako nového moderátora.“ Na to jsem udělal grimasu, kterou dělám vždycky, když mi někdo řekne něco ve smyslu „chemie je jednoduchá“ nebo „prasata umí létat“. Pak jsem řekl něco jako: „Ehm, éérgh, dobře...“ Pan profesor poté odešel na další hodinu.

Teď, když jste dočetli, mohu doufat, že si vodní slavnost užijete (pokud ještě nebyla), užíváte (pokud na ní zrovinka jste) nebo že jste si ji užili (pokud už byla).

Otto-A. Goldflam, terciie

საქართველო (Gruzie)

V Gruzii jsem byl necelých deset dní. Dostal jsem se tam prakticky náhodou. Právě ve Tbilisi se konala schůze členů cestovatelské organizace Servas, které jsou mí rodiče členy. Tato země mě okouzila a popisovat všechny své dojmy a zážitky by vydalo minimálně na celý Porgazeen, proto jsem vybral jen tři „best of“ zážitky.

Džugašvili

Jedeme směrem na západ od Tbilisi. Prší. Míjíme tábor pro uprchlíky, jeden z důsledků konfliktu v Jižní Osetii v roce 2008. Přijíždíme do Gori, rodiště jednoho z největších tyranů dějin. Pršet přestalo.

Josif Vissarionovič Stalin. Syn obuvníka z malého města uprostřed Gruzie a jedna z největších osobností 20. století. Ten kontrast je obrovský. Stejně jako kontrast mezi muzeem a zbytkem jeho rodného města. Monumentální budova ve stalinském stylu působící rádooby renesančně versus pro Gruzii typické neupravené provizorní chatrče a paneláky. Přes všechnu velkolepost působí celý areál poněkud zanedbaně, nejlepší léta má už pár dekád za sebou.

Před muzeem stojí velmi bizarní stavba připomínající řecký chrám. Ta tvoří jakýsi přístřešek pro Stalinův rodný dům, chatrč, která je přímo ideální pro demonstraci idealizovaného vůdce z lidu.

Projdeme vchodem tvořeným masivními mramorovými sloupy. „Toto muzeum je falzifikátem historie. Jedná se o typický příklad sovětské propagandy a jejího pokusu o legitimizaci nejkrvavějšího systému v dějinách,“ stojí tu. To je zřejmě jediná úprava, které se muzeum po pádu Sovětského svazu dočkalo.

Ve vstupní hale je obchod se suvenýry. Postarší prodavačka v béžové sovětské uniformě s červeným šátkem na krku přerovnává krabičky se sirkami. Se Stalinem. Podobně bizarních suvenýrů tu je dostatek. Je libo pozlacenou bustu Stalina, tričko nebo talíř se Stalinem? A kdo by nechtěl sněžitko se Stalinem či sadu kapesních nožů s plastickou

podobiznou drahého vůdce?

Po masivních mramorových schodech vyjdeme do prvního patra, kde už se nachází samotná expozice. Shora na nás shlíží socha Josifa Vissarionoviče v nadživotní velikosti.

V následujících několika místnostech se nachází nejrůznější artefakty a dokumenty spojené se Stalinem. Například osobní věci Džugašviliho matky. Ale našli bychom zde i kousky s větší informační hodnotou. Moc návštěvníků tu není, jen skupinka starých ruských důchodkyň. Na zdi visí velká fotografie směřujícího se generálního tajemníka, kde působí spíš jako veselý strýc od vedle než jako krutý diktátor.

Nejzajímavější je poslední část expozice – ukazuje kreativitu a zručnost soudruhů ze zemí východního bloku. Alespoň co se výrobků s tematikou Stalina týče. Orientální čajová konvice z Uzbekistánu. Se Stalinem. Čajový servis ve tvaru Kremle. Porcelánový talíř z Mariánských Lázní. Se Stalinem. K jeho sedmdesátinám. Stalin sem, Stalin tam, zase Stalin. Přesto už ani tak nejde o muzeum samotného Stalina, ale spíše o památník jedné doby, která, doufejme, zůstane navždy minulostí.

Na střeše Evropy

Gruzie je sice o něco málo menší než Česká republika, je ale neskutečně rozmanitější. Členitost krajiny v porovnání s podobně (ne)velkými zeměmi nemá obdoby. Za dvě hodiny se dostanete

z hlavního města Tbilisi v nížině až do výšek přes dva tisíce metrů. Samotná cesta rozhodně stála za to.

Veze nás taxikář Rezo, zhruba padesátiletý frajer v kožené vestě a slunečních brýlích. Cestování taxikem i na delší vzdálenosti je v Gruzii běžné, a pokud cestujete ve více lidech, tak i poměrně levné. Zvláště výhodné to je, pokud nemáte moc času a rádi byste toho viděli co nejvíc. Rezo není obyčejný taxikář, ale zároveň náš průvodce. Anglicky sice neumí, za to dobře ovládá ruštinu, jako ostatně každý v postsovětské republice...

Podél silnice stojí co kilometr nějaký stánek nebo malý trh, kde si můžete koupit jídlo všeho druhu. Přívětivá kopcovitá krajina porostlá světlezelenými keři se ale pomalu mění v pouštinu. Stoupáme v serpentínách gruzínské vojenské cesty. Na stánek jsme už dlouho nenarazili.

Gruzínská vojenská cesta je hlavní spojnici mezi Ruskem a Gruzii, proto se nelze divit, že tu je nečekaně velký provoz. Kamiony z Gruzie, Íránu nebo Turecka míjí v opačném směru vozy jedoucí z Ruska a Ukrajiny.

Předjíždět je ve starém oprýskaném zeleném mercedesu ve výšce několik set metrů nad údolím s hudební kulisou gruzínského popu z rádia je skutečně nezapomenutelné.

Nahoře se zastavíme u vyhlídky v socialistickém stylu, která se tyčí přímo na okraji propasti. Masivní betonová stěna je pokryta bizarní mozaikou zobrazující výjevy z gruzínské historie. V nehostinném kamenitém prostředí Kavkazu působí skutečně podivně.

Kamení ale po chvíli vystřídá sníh. Stoupáme dál. Zanedlouho se ocitáme u Křížového průsmyku ve výšce 2395 metrů nad mořem. Tady funguje doprava jen v jednom směru, provoz řídí policie. Kolona kamionů. Čekáme, Rezo má alespoň čas na cigaretu. V autě máme dost času na to, abychom se o něm něco málo dozvěděli. Za krásnou přírodní scénérií a jedinečnými historickými památkami se skrývá tvrdá realita. V roce 1993 předčasně ukončil studium historie na univerzitě, byl povolán do války v Abcházii. Teď je taxikář a to je na tom v rámci Gruzie ještě poměrně dobře.

Průsmyk je volný. Jedeme dál tunely, kde je taková tma, že si Rezo musí chtě nechtě

sundat oblíbené sluneční brýle. Přijíždíme do dalšího údolí, které je ale mnohem výše položené a nad ním se tyčí ještě mnohem vyšší hory. Jsme v srdci Velkého Kavkazu. Od našeho cílového městečka Kazbegi nás dělí už jen deset dvacet kilometrů pustou a nehostinnou krajinou. Po cestě občas narazíme na opuštěnou benzinku nebo poboženou autobusovou zastávku. Z okolních kopců na nás tu a tam shlíží stará kamenná strážní věž.

Kazbegi leží jen dvanáct kilometrů od hranic s Ruskem, 1750 metrů na mořem. Odsud vyrážíme již pěšky ke kostelu Svaté Trojice, který se tyčí pár stovek metrů nad vesnicí. Ten se stal symbolem celé Gruzie. A není se čemu divit. Pohled na kostel a monumentální pětitisícovku Mt. Kazbeg za ním je skutečně dechberoucí. Tady si člověk z české kotliny připadá jako v Himalájích. Na konci světa.

Uprostřed ničeho

Asi hodinu cesty severně od Tbilisi je vesnička Choporti. Dalo by se říct, že tu není vůbec nic. Taková místa mohou být pro cizince, který jinak pozná pouze místa něčím výjimečná a speciální, nakonec nezajímavější.

Choporti leží v údolí a je obklopeno kopci porostlými světle zelenými keři. Na obzoru je dobře vidět masa zasněženého Kavkazu. Gruzínský venkov je rozhodně méně přehledný než ten náš. Zemědělství je tu neefektivní a žádná velká pole tu nenajdete. Prakticky celé údolí je porostlé suchým řídkým lesem a tu a tam poseté provizorními domky a zahradami. Cesty jsou většinou nezpevněné.

Na návsi jsme narazili na tři přátelské chlápky, kteří jako by vyčkávali na náhodné kolemjdoucí.

Po chvíli už s Vachtangem a jeho dvěma společníky sedíme na verandě. Je tu klid. Vachtang je zjevně místní intelektuál a autorita. Člověk, jak nám sám řekl, kterého si tu lidé váží. Údajně vystudoval vysokou školu a ještě za Sovětského svazu pracoval v Rusku jako inženýr. Od té doby očividně hluboko klesl. Jeho dva kumpáni nic neříkají a jen se smějí. Nevíme, jestli nám, nebo boдрému a ukecanému Vachtangovi.

Gruzínská pohostinnost, kterou všichni tak vyzdvihují, se nám konečně ukázala v celé své kráse. Jídla i pití je dostatek a cokoli odmítnout je prakticky nemožné. Místní to považují za hlubokou urážku. Víno, chléb, ovčí sýr, uzené vepřové a kyselé okurky. A další víno. Dozvídáme se, že na pití tu je jen bílé, vzácné červené je „lék“. Všechno je samozřejmě domácí. „Gruzínek nikdy nepije bez důvodu,“ poučuje Vachtang. Abyste se mohli v Gruzii napít, musíte nejdříve vymyslet, na co si přijete. Mezi Vachtangovy neoblíbenější přípitky patřilo „na mír mezi národy“ a „na lásku“. Pak se podle tradice pije až do dna. A začíná se nanovo.

Dojde řeč i na politiku. O sovětské minulosti mluví opatrně. Na jedné straně žili sovětské národy v míru, na straně druhé za Gruzínce mysleli a rozhodovali v Moskvě. Co se týče hokeje, je jeho názor jasnější. Československu dávali před Ruskem vždy přednost.

„Kolik jazyků znáš, tolikrát si člověkem,“ Vachtang chrlí jedno moudro za druhým. Ale na jazyky zřejmě talent má. Umí – jako všichni – rusky, ale k tomu ázerbajdžánsky (díky tomu se domluví i s naším společníkem z Íránu). V této směsici jazyků mi občas nabízí jídlo se slovy „schmeckt gut“.

Snad nejsilnější demonstrací gruzínské pohostinnosti je to, že onen Íránec zde poprvé v životě ochutnal vepřové. Alláh se dá pokořit i nenásilným způsobem.

David Chytil, kvinta

On a besoin d'un fantome – Hledáme strašidlo

Mohu zcela jistě tvrdit, že po tomto světě chodí jen málo lidí, kteří kdy slyšeli o této divadelní hře, a není divu, neboť její celosvětová premiéra se konala teprve před týdnem ve francouzském městečku Hagenau. Pojděme se tedy společně přenést právě tam. Amatérský divadelní soubor žáků Schumanova lycea vám předvede divadelní hru o sedmi dějstvích, která je navzdory názvu jako vystřiženému z přebalu knížky pro předškolní děti, ve skutečnosti hořkou parodií. Ale nyní již tiše, přichází velký král Analfabet I. ústřední postava našeho příběhu.

„Já již nevím co si počít,“ lká Jeho veličenstvo, „lid obecný svými hanlivými myšlenkami stále se proti mne vzpouzí. Nutno vše zařídit tak, aby byli lidé přesvědčeni, že co bylo, je dobré.“ Přijde návrh ministra na zřízení speciálních táborů, kde se lidé odnaučí myslet, ten je však zamítnut královskými slovy. „Potřebujeme ne lidi nemyslicí, ale lidi myslící tak, jak já si to přeji.“ A tak se dospěje k onomu slavnému nápadu, že lidem je třeba strašidla, aby smýšleli tak, jak mají, a že tímto strašidlem má být Smrt.

A tak jednotka královské stráže Surové Salámy najde Smrt a vodí ji po městě, aby děsila lid. Uplynou tři roky a něco zdá se býti špatně. Lidé si zvykli na Smrt, čekají na ní, smějí se jí a tak se Analfabet I. obrátí na svého dvorního čaroděje, jež mu doporučí, aby se on sám stal strašidlem. Avšak ani to nakonec nezafungovalo.

A děj se opět přesouvá, nyní nikoliv v čase ovšem v prostoru, z královských komnat do

cirku. Zde sedí dvě děti a smějí se tanci krále se smrtí. Ti dva spolu víří v kole neustálého obviňování, čím je to vina, že se jich lidi nebojí? Smrti? Krále? Představení v cirku končí, na další se hraje zítra za pět minut dvanáct, vstupné dobrovolné.

Nejspíš se nyní zamýšlíte nad tím, proč jsem hru v úvodu nazvala parodií. Je to kvůli okolnostem, za nichž vznikala. Tato hra je přes sedmdesát let stará, napsal ji třináctiletý židovský chlapec, v terezínském ghettu. Kdo myslíte, že je tedy ve skutečnosti král Analfabet I.? Koho zastupují Surové Salámy?

Tato hra ve mě vyvolává obdiv, neboť se v ní chlapec, o tři roky mladší než já, vysmívá okolnímu světu a opovrhuje smrtí, pochybuji, že bych dokázala totéž na jeho místě. Tato hra přináší zajímavý vhled do života židů za války, třináctiletý kluk se nám podle mně snaží říci, že na smrt se dá zvyknout, když je všude okolo vás, a to tak, že už vás více neděsí.

Tato hra zůstala ukrytá v terezínském ghettu i poté, co byl její autor Hanuš Hachenburg odvezen do koncentračního tábora, kde následně zemřel. Před pár lety byl manuskript náhodou nalezen paní Claire Audhuy, která psala doktorskou práci na téma divadelních her v židovských ghettech. A byla to právě ona, která společně s žáky Schumanova lycea nazkoušela toto dílo, které zhlédli žáci PORGu na výměnném pobytu a stali se tak jedněmi z prvních lidí, kteří měli možnost proniknout do myšlenek sedmdesát dva let zapomenutého umělce.

Petra Nosková, kvinta

Jmenuji se Charlie

Jmenuji se Charlie,
je mi asi týden,
zrodil jsem se z pošetilé zloby,
krev, střely a víra, zkrátka sedmý leden.
Náboženství – kletba naší doby?

PN

Ten druhý Majáles

Je 1. máj, pátek, volno, jenže vy jste si nesehnali lístky na Majáles a stejně na ně vlastně nemáte a stejně jste vlastně všechny ty kapely už slyšeli. Co s vámi? Běžte na Majáles!

(Jo, jasně že 1. květen byl už dávno, a tak vám nezbyvá než tu tuto krátkou zprávu o festivalu, který snad zatím neznáte (neb jinak by tento článek vůbec k ničemu nebyl), archivovat do příštího jara. Pardon.)

Studentský Majáles je akce pořádaná současnými studenty UK a VŠE, která letos proběhla již potřetí a to ve Studentském klubu v Celetné (dříve K4), na Ovocném trhu a přilehlých dvorcích Karolína (vážně, věděli jste, že když se nevléze do K4, ale pokračuje průchodem dál, jsou tam nádherné dvorky připomínající středověkou ulici vinoucí se mezi budovami jako had). Samozřejmě nechyběl alegorický studentský průvod, kterým byl festival ráno zahájen.

Na celý den byl připraven bohatý program, který začal okolo jedné hodiny a pravděpodobně se protáhl až do brzkého rána dne následujícího (jak upozorňovaly i webovky akce majalesstudentu.cz). Na dvou venkovních stagích (ojoj ty anglicismy!) se jedna za druhou střídaly studentské kapely, jejichž názvy mi (kromě Muzičky – ex-porgán Martin Sochor přeci) nic neříkaly (což svědčí buď o mé nevzdělanosti, nebo o jejich studentské autenticitě, skoro bych řekla, že o obojím), zatímco dole v klubu hrála divadla (např. Neochotníci, Teritoriální tyjátr, OLDstars,

IMPRA), promítaly se studentské filmy (zdaleka nejen FAMU!) a letos byly organizovány i debaty (např. o občanské angažovanosti).

Pro příjemné korzování mezi různými souběžnými programy vyrostly na karolinských dvorcích řady stánků, především UKáčkových studentských spolků, které představovaly svoji činnost a lákaly kolemjdoucí do svých řad. Občerstvení, věcičky a suvenýry, či potrava duševní v podobně levných knížek nechyběla. Prastaré dvorky, vzhled stánků a studenti ve středověkých kostýmech dokonale vykreslili atmosféru středověkého trhu.

Samozřejmě je vidět, že se jedná o akci od studentů UK hlavně pro studenty UK. Vlastně jsem měla trochu dojem, že jsem se ocitla na cizím PORGu na EX (ve větším, multižánrovějším a veřejnějším stylu). Být „místní“, ráda bych strávila celý den sezením pod velkým kaštanem v Karolinu pozorujíc spolužáky, tu jak se honí s vejcem na lžičce, tu přesvědčují ostatní, proč by měli být králi majálesu. Nicméně i pro „cizince“ to bylo fajn: méně formální exkurz do vysokoškolského světa, než jsou DOD, a samozřejmě koncert skvělých kapel a představení skvělých divadel. Takže jestli vás to zaujalo, snad nejlepší bude, když si na již zmíněné adrese najdete videoreportáž, která vám dění a atmosféru přiblíží lépe, než mé nešikovné psací snahy.

Bára Smolíková, septima

Krása

Vyhaslá hvězda za úsvitu
bezradně hledá zbytky jasu
jak ty, když v zrcadle třpytu,
snažíš se najít skutečnou krásu.

PN

Porgánky na průmyslovce

Zatímco ostatní PORGáni spokojeně spí, protože se v jejich třídách píše přijímačky, my s vypětím všech sil vstáváme z postelí už před sedmou ráno. Proč? Abychom se podívaly, jak se učí na Střední průmyslové škole na Proseku.

Nadechneme se. Koukneme se na sebe. „Jdeme?“ „Jdeme!“ Odhodlaně vcházíme přes vrátnici do Střední průmyslové školy Prosek akorát na čas, protože v půl deváté máme schůzku s ředitelem. Pospícháme bludištěm chodeb, stoupáme po dvou schodištích a dostáváme se do ředitelny, kde jsme již očekávány.

V ředitelně

S panem ředitelem Bernátem se již známe, protože právě s ním jsme celou reportáž na osobním setkání domlouvaly. Poté co se usadíme, vysvětluje nám, že je teď na škole velký zmatek, protože se řeší přijímací zkoušky. Netrpělivé maminky prý pořád volají, jestli se tedy to jejich dítě dostalo, nebo ne. Ptá se také nás na spoustu věcí o naší škole a my nesměle odpovídáme.

Náš rozhovor přeruší až paní zástupkyně, která nám říká, jaké předměty nám vybrali. Na první hodinu nás radši odvádí sama a pak už nás nechává napospas této nezvykle veliké škole.

Hele, holky!

Obklopují nás zářivě oranžové stěny a my spěcháme na první hodinu. Cestou nás ale sledují tázavé pohledy, jako bychom procházely britskou školou bez uniformy. Proč? Tahle střední průmyslová škola má okolo 500 studentů, ale holky byste zvládli spočítat na prstech možná i jedné ruky.

Když se sem hlásíte, máte na výběr hned z několika možných oborů, ať už to je třeba IT nebo průmyslový design, ale žádný z nich se netěší valnému zájmu osob ženského pohlaví.

Vzhledem k žalostnému počtu dívek jsme se tedy nemohly divit, že se na nás všichni dívali jako na zjevení a občas na nás také něco (většinou nesrozumitelného) zakřičeli.

Přišla za vámi děvčata z PORGu

Před první hodinou nás paní zástupkyně představuje sympatické učitelce angličtiny. Ta se s námi ihned začíná bavit a vyptává se, jak se nám na PORGu líbí a jestli to jde zvládnout, chce k nám totiž přihlásit syna.

Záhy ale zazvoní a my si jdeme sednout do krajní lavice. První hodinu máme s prváky z IT oboru, tedy s našimi vrstevníky.

Poté co jsme v rychlosti představeny třídě, pouštět se žáci do práce. Paní učitelka promítá prezentaci, kde jsou vždy 3 anglická slova ve skupinkách. Někoho vyvolá, ten je všechny přečte a s jedním utvoří větu. Po chvilce tuto aktivitu ukončí a píše se slíbený test.

Zatímco ostatní píšou, jde si s námi paní učitelka povídat. Ptá se, jak to máme s výukou angličtiny u nás, a vysvětluje, že studenti tady mají méně hodin jazyků, protože mají místo toho více odborných předmětů.

Nerozumíme počítačům

Druhou hodinu trávíme znovu s prvákem, tentokrát však na hodině technického vybavení. Sedíme v poslední lavici a na plátno před tabulí promítá učitel prezentaci o grafických kartách. I přes naši upřímnou snahu porozumět výkladu nemůžeme tvrdit, že by se tak stalo, ale to ještě netušíme, co dalšího nás dnes čeká.

Po dokončení prezentace pouští učitel žákům názornou ukázkou týkající se probraného tématu – video o vytváření počítačových efektů v Game of Thrones. Asi v polovině se však video začne zasekávat, a tak se učitel rozhodne použít jiný prohlížeč. Po jeho slovech: „Doufám, že to Explorer zvládne“ propuká třída v hlasitý smích. Marný pokus s Explorerem je následován další prezentací, pro změnu o uložištích. To už ale zvoní, a tak žáci dostávají za domácí úkol zjistit velikost CD, DVD a Blu-ray nosičů dat.

Nerozumíme počítačům vol. 2

Další hodinu trávíme se čtvrtákem, tedy letošními maturanty. Sedíme na kraji v počítačové učebně a učitel začíná hodinu

vysvětlováním připojení počítačů k internetu na schématu, které budou potřebovat znát u maturity. Po prvních minutách získáváme dojem, že všichni okolo říkají naprosto náhodná písmena a čísla, a vzdáváme veškeré pokusy o pochopení probírané látky.

Naučte se kreslit obloučky!

Svou poslední hodinu trávíme s prvákem na matematice. Když vstupujeme do třídy, překvapuje nás, jak „neosobně“ místnost vypadá. Stěny jsou bílé a prázdné, s výjimkou hodin a nástěnky s mapou světa, všude je uklizeno. To je oproti naší třídě plně nepořádku opravdu šok.

Kvůli (pro některé žáky možná díky) nám se nepíše test, a tak se pouze pokračuje v procvičování příkladů. Studenti chodí (dobrovolně!) na přezkoušení u tabule a kreslí funkce typu $F(x) = 2x^2 + 5x - 7$ a většinou jim to jde dobře.

Ke konci hodiny čte učitelka známky

z minulého testu. Pětka byla jenom jedna, a tak svoje žáky chválí, její hlavní výtka ale směřuje k tomu, že evidentně neumí používat pravítko a kreslit obloučky v parabolických grafech (na to doporučuje ještě domácí trénink).

Crrr

Odzvonilo čtvrté a zároveň poslední hodině, kterou jsme měly strávit ve zdech prosecké školy. Po rychlém rozloučení s ředitelem se proplétáme mezi žáky a skříňkami ven, možná o trochu rychleji, než by bylo potřeba.

Prožít dopoledne v jiné škole byla zajímavá zkušenost. Dozvěděly jsme se něco málo o počítačích, o tom, jak se učí matematika jinde, a také to, že naši vrstevníci mají stejné učebnice angličtiny, jen o pár levelů nižší.

Příště ale na školu, kde potkáme aspoň jednu holku.

Kačka Kubicová, Nora Třísková, kvinta

Štěpánovo seriálové okénko

Máte rádi Batmana? Já vím, je hloupé tuto otázku vůbec pokládat, protože kdo ho rád nemá, ale nějak jsem začít musel. Pokud vás, jako pravé fanoušky, zajímá i historie tohoto hrdiny, historie celého města, Gotham, a zároveň nemáte zrovna na co koukat, je tento seriál jako dělaný právě pro vás! Odehrává se na stejném místě jako slavné filmy, ale o nějakých dvacet třicet let dříve. Začíná smrtí rodičů Wayneových, setkáte se tam tedy s malým Bruceem a budete společně s ním svědky začátku těch největších padouchů,

kteří znáte z filmů či komiksů, jako jsou třeba Penguin, Riddler, či Catwoman. První série, čítající 22 dílů, nedávno skončila, ale už na podzim chystá TV FOX druhou. Seriál má skvělé, docela neznámé, herecké obsazení, v hlavní roli s Benem McKenziem, který hraje detektiva Gordona. Gotham určitě není nudný ani pomalý a nepochybně byste ho měli aspoň omrknout. Vsadím se s vámi, že vás nadchne tak, jako okouzlit mě.

Štěpán Vácha, kvinta

Přijďte s námi oslavit 25 let PORGu!

úterý 1. září od 17.00 hod.
holešovická restaurace AVION 58

EuroPApark (Europark je prej něco jinýho)

Pomalu postupuju kupředu, kontroluju čas. Dvacet pět minut, to je dobrý, psali tam třicet. Bundu s mobilem, penězi, slunečními brýlemi, prostě se vším, odkládám do úschovného boxíku. Sedám si. Konečně. Zase. Sklápím ochranné madlo, opěradlo, říkejte si tomu, jak chcete. Měří to tep. Mám mezi 70 a 80. Hah. Klasika. Nemůžu se dočkat. Poslední kontroly, všechno drží, signální mávnutí. Kolem se začne vypouštět pára, dým a kouř. Ozve se několik hlasitých zabzučení, alarm. Je to tady. Za dvě a půl sekundy už jedeme rychlostí 115 kilometrů v hodině. Tep přes 130. Přetížení 3,8 g. Křičíme. Zvedáme ruce. Přichází série kopců, obrovský looping, jsme hlavou dolů, už zase normálně, teď přijde několik rychlých protočení, zase hlavou dolu, euforie. Miluju to. Cílová rovinka, zpomalení, zastavení. Konec. Dvě a půl minuty. Tak a vystát si frontu znova. Nebo něco dalšího?

Nacházíme se na jihozápadě Německa, v Rustu, mezi Freiburgem a Štrasburkem. Stojí tu Europa-Park, po pařížském Disneylandu největší a nejpopulárnější zábavní park v Evropě, dvacátý na světě. To, že na velikosti nezáleží, potvrzuje fakt, že v loňském roce vyhrál Golden Ticket Awards, prestižní cenu zábavních parků. Europa-Parku připadlo celých 25 % hlasů. Právě jsme sjeli Blue Fire, druhou největší ikonu Parku a asi nejoblíbenější místní dráhu. Stojíme uprostřed Islandu, jedné ze třinácti tematických částí podle různých evropských zemí. Česko tu (zatím?) nemáme. Ale to ani trochu nevadí, už tak je toho tady až až.

Na ploše asi 150 fotbalových hřišť, konkrétně 95 hektarů, se rozkládá obrovský park, ve kterém je přes 100 všemožných atrakcí, z toho osm vodních a dvanáct horských drah. Tou největší a nejznámější dráhou je dominanta francouzské části parku, Silver Star, která je bezpečně viditelná už pár kilometrů od parku. Na začátku vás vyveze 70 metrů vysoko a pak jedete střemhlav dolů. To

zdaleka není ta nejlepší část, protože poté v rychlosti 130 kilometrů v hodině projíždíte nejrůznější zatáčky a menší kopce, které jsou ovšem navrženy tak, že se při jejich projíždění dostanete do stavu beztlíže. Z celkem čtyři minuty dlouhé jízdy jste v tom božském stavu, kdy se vám bude zdát, že vylétíte, asi půl minuty. Je to neskutečný pocit, který na mnoha jiných místech v Evropě nezažijete.

Jediným problémem Europa-Parku jsou lidé. Denně jich tam přijde přes dvacet tisíc, nepočítejte tedy s tím, že se na atrakce dostanete jednoduše. Ze začátku vás budou dlouhé fronty děsit, ale až se v tom naučíte chodit, budete rádi, když někde narazíte na čekací dobu kolem půl hodiny. Pokud se vám poštěstí a vytipujete si dny, kdy Německo s Francií nemají žádné svátky a volna, vyhráli jste. Ale pokud se vám nebudou chtít stát dlouhé fronty například v brzkém odpoledni, kdy jsou asi nejdelší, nezoufejte. Europa-Park nabízí spoustu další zábavy. Konají se tu nejrůznější akce a show, které vás bezpochyby dokážou uspokojit. Mezi nejlepší patří například krátký animovaný film ve 4D kině nebo Eis-Show, představení spojující akrobacii, divadlo a krasobruslení. Každý rok navíc obměňují program, takže si na to určitě čas udělejte.

Pokud jsem vás pořád nepřesvědčil, abyste se tam vypravili, tak už nevím, co s tím. Zkuste se jeden rok vykašlat na Matějskou a navrhněte raději rodičům tohle. Cenově je na tom park naprosto výborně, denní vstupné vás vyjde asi na 1100 korun, což je částka, kterou stejně na naší pouti za den necháte. Samozřejmě, na něco vás vyjde i cesta a případné ubytování v Rustu, který je plný penzionů, ale stojí to za to. My tam jezdíme pravidelně už čtyři roky, vždy na dva dny na začátku května, a neřekl bych, že s tím hodláme přestat.

Štěpán Vácha, kvinta

Jo Nesbø autogramiáda, 2.0

Když tento světoznámý severský autor krimi přijel do Prahy v roce 2012, nic jsem o něm nevěděl, nic jsem od něho nečetl, pouze jsem jen tak registroval jeho rychle rostoucí slávu. Přesto jsem se na jeho autogramiádu před třemi lety vypravil, a to asi ze dvou hlavních důvodů – jeho dětské knihy četla moje sestra, tak jsem jí zašel pro podpis, a také mě lákala představa setkání s někým známým, nikdy předtím jsem se totiž žádné autogramiády nezúčastnil.

Asi o rok později jsem jeho knihy, tedy ne ty dětské, začal číst, a brzy jsem čekal na další, dosud nevydané díly. Jeho knihy jsem si zamiloval, to ony mě přivedly na žánr, který u mě docela vystřídal fantasy. Když jsem na začátku letošního roku zaznamenal, že zde bude mít další autogramiádu u příležitosti vydání nové knihy, bylo mi jasné, že tam nesmím chybět.

Když jsem v pondělí 4. května po necelé hodině ve frontě před NeoLuxorem na

Václaváku držel v ruce podepsaný Pentagram, což je pro mě jednoznačně jeho nejlepší kniha, byl jsem nadšený. Tajně jsem doufal, a možná dosud doufám, že mě poznal. Víte, co myslím – ten náhodný záblesk v paměti, kdy někoho vidíte po třech letech, zase na pár sekund. Já jsem ho poznal, viděl jsem ho taky jen tak krátce jako on mě, tak proč by nemohl Nesbø?

Štěpán Vácha, kvinta

Pražský skleník

Žiju ve skleníku emocí a tužeb,
ve skleníku plném možností,
hojnost tu mám všeho, prostředků i služeb,
hlavně hodně volna, málo starostí
Snad mi jednou dojde, že nevidím ven,
skrz sklo průhledně neprůhledných stěn.

PN

D.P. vs T.Č.

Když jsem se dostala do PORGazeenu, zpočátku jsem nevěděla, o čem psát. Perly? Výlet do ČOV? Či snad jak vaří na Korábě? Pomoc jsem tedy vyhledala u Františky, která mi nabídla napsat porovnávací „článek“. Respektive D.P. vs. T.Č. - - Panýr vs. Květouš. Když ho napíšu, budu mít Františčin obdiv >:) Výzvu jsem tedy přijala a udělala mezi studenty menší anonymní anketu.

Začala jsem kategorií: „Kdo je přátelštější?“ Při počítání hlasů jsem se nemusela ani trochu namáhat, jelikož s více než 85 % hlasů vyhrál David Panýr! Z toho se dá ovšem ihned také vyvodit vítěz kategorie „Kdo je větší gentleman?“ Pokud jste hádali, že Květouš, tak jste na omylu (ach, jsem to ale děvče!).

Nyní přijde čas na vyhlášení „Kdo je kreativnější?“ A toto prvenství patří... bubny prosím... hlasitěji... Tomášovi! Hurá! První vítězství! Ale stále nám zbývají ještě dvě části.

Zvolila jsem, řekněme, nejzákladnější, ale zároveň nejtěžší a nejosobnější otázku: „Kdo vypadá lépe?“ Odpovědět na tuto otázku se zdráhalo nemálo studentů. Některé se mi dokonce ani nepodařilo přemluvit k odpovědi! Musela jsem tedy pracovat s omezeným počtem hlasů. S omezeným počtem hlasů, které pozmění budoucnost jednomu z nich. Je krásnější David, nebo Tomáš? Co si studenti myslí?

Nevím přesně, jestli je to výškou, stylem oblékání nebo vzhledem obličeje, ale jisté je, že to voliči neměli lehké. Vítěz se totiž stal vítězem pouze díky jednomu jedinému rozhodujícímu bodu! Ale nebudu vás již déle napínat – vítězem je... Tomáš Černý!!! A tímto vyrovnává výsledky na 2:2! Jak se tím pádem však dozvíme, kdo se stane celkovým vítězem? Odpověď je jednoznačná – pomocí poslední kategorie.

Ta se nese v duchu vtipů a zábavy, tedy jak jste mohli hnedle odtušit: „Kdo je zábavnější?“

A tak jsem mohla být svědkem prazvláštních grimas, které se tvořily v obličejích při přemýšlení nad odpovědí. O čem tedy naše grimasy vypovídají? „Že vítězem je... no... počkejte... – Vítězem je... Oliver!!!!!! UAAAA!“ Vítězem se stal Oliver, tedy můj malinkatý bráška, který mé poctivě nasbírané výsledky použil na studium skartovačky. A teď na mě kouká tázavým pohledem, zda bych mu nedala další studijní materiál. Najednou přistihuji sama sebe podávající mu sešit z chemie, matiky, fyziky... A kdyby to šlo, tak mu podám i diář s testy paní profesorky Janichové...

Výherci gratuluji a moc se těším na další setkání!

Sára Korbelová, sekunda

Papírová růže

Složila jsem růži z papíru
popsaného slovy z obou stran,
o lidech, světe, o vesmíru,
jen jeden lživý, dokonalý plán.
Jak věřit mohu, co říkají jiní,
překroucené skryté skutečnosti,
jeden člověk bohem, druhý zase sviní,
kdo pravdu dá mé maličkosti?
O informace nebývá dnes nouze,
však proč dopouštět se zbytečného risku,
bezpečné je v dnešní době pouze
poskládat si kvítí z veřejného tisku.

PN

Dvojsmyslný svět

Poslední dobou se s dvojsmysly setkávám docela často. Jak to ale všechno začalo?

Ve 4. třídě se nic takového vůbec nedělo. Ale v páté třídě, jako mávnutím kouzelnou hůlkou, mělo najednou všechno dva významy. Třída říčela smíchy pokaždé, když na češtině zaznělo jméno Robert, ale nejlepší to bylo na výtvarné výchově a v pracovních činnostech. Tady totiž bylo docela často potřeba do něčeho píchnout nebo něco do něčeho zastrčit, takže tyhle hodiny vypadaly spíš jako veselý program pro duševně choré. Ale já jsem se samozřejmě nesmál, neboť jsem byl ve třídě nejhodnější, nejmilejší a nejslušnější (jo, a taky nejskromnější).

Pak přišel PORG. V primě jsme se spíš seznamovali, a tak jsme na dvojsmysly neměli moc času. Zato v sekundě je to ohromná sranda. Pravděpodobně první nechtěně dvojsmyslnou větu jsem vyřknul já při češtině – když jsme se totiž bavili o tom, co máme a

nemáme rádi na detektivkách, řekl jsem před celou třídou, že nemám rád dlouhé přede hry. Od té doby se reakcí na podobná slova stala věta „To znělo divně!“.

Divoká dvojsmyslná jízda pokračuje! Zjistili jsme totiž, že překroutit se dá skoro všechno, takže to občas děláme... To znělo divně!

Nejlepší fór ale řekl jeden pan profesor, když v jakési nejasné souvislosti uvedl: „Nejdřív je to tvrdý a pak to měkne.“ V důsledku toho, že se začala smát přední lavice, začal jsem se smát já, a pak jsem byl panem profesorem obviněn, že rozesmívám třídu. Ale za tu srandu to stálo! Sakra... to znělo divně.

No nic, to byl tedy takový krátký průřez dvojsmysly na konci základní školy a na začátku PORGu. Nezapomeňte tedy překrucovat normální věty do nesmyslných dvojsmyslů. A pozor na Roberty!

Vojta Voska, sekunda

Chceš čokoládu? Ne, ale díky!

Většina lidí si pod slovem čokoláda představí úžasnou pochoutku, která dokáže vždy spravit náladu a jako dárek je univerzální. No, já mezi ty lidi nepatřím. Pro mě je čokoláda jen jakási odporná černá/bílá/hnědá věc (v kolika barvách to dokážou produkovat, je taky neuvěřitelné), která je odporně přeslazená. Lidé mají nesmyslnou potřebu ji neustále s něčím kombinovat nebo vytvářet nové druhy tohoto humusu.

Čokoláda je také důvod, proč má na mě spousta lidí různé kontroverzní názory. Naposledy jsem jedl čokoládu na naší filmové noci před asi třemi měsíci a tehdy jenom proto, že mi byla dána darem (což mě neuvěřitelně naštvalo), a poté jsem byl nucen ji vyzvrátit do záchodu, protože ten humus se fakt nedal jíst. Nepochopím, co na tom lidem chutná. Ke všemu ta věc, jak se zdá, úspěšně ovládá svět. Všechny svátky lidé berou jako omluvu, proč konzumovat čokoládu v různých tvarech.

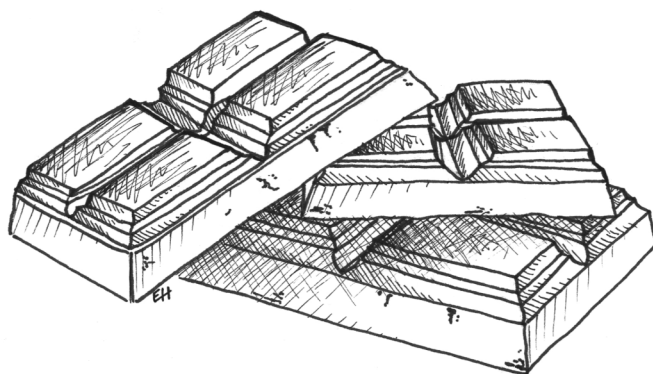
Kvůli stereotypu, že čokoládu má každý rád, se mi neustále stává, že pokud mě lidé neznají, darují mi prostě čokoládu. Kdybych mohl místo každé téhle čokolády dostat peníze v její ceně, jsem si jist, že bych měl aspoň tisíc korun a byl bych si schopen pořídit něco, co bych snad i využil (třeba pomocné stojany na klávesy).

Tato podivná obsese lidí čokoládou také vzhledem k tomu, že moderní společnost funguje na principu – „Jsi jiný = jsi špatný“, také vede ke zhrozeným otázkám, jestli to myslím vážně nebo jak můžu bez čokolády žít (tenhle typ lidí mi také pije krev). Dále mě v souvislosti s tím štve, že pokud se mě někdo zeptá, co mi na čokoládě nechutná, a já mu to vysvětlím, často jen zavrtí hlavou a řekne „ty prostě nevíš, co je dobrý“. Říct, co je dobré, je pouze subjektivní názor na onu věc, u každého se liší, a pokud by bylo myšleno dobré pro život, tak vás můžu ujistit, že existuje tuna věcí, co jsou lepší než čokoláda.

Čokoláda je také jedna ze dvou věcí, které dostáváte na Velikonoce. A tou druhou je... ano uhodli jste správně, další humus známý jako barvená vajíčka. Upřímně, radši než tohle sníst, bych se i nechal polít vodou.

Nyní pár slov na závěr: Toto jsou mé názory na čokoládu. Pokud mi někdo známý něco takového ještě někdy nabídne, přísahám, že se tou věcí pak bude moct ládovat navždy bez strachu o své zuby, protože mu všechny skončí v kaluži krve před ním (pardon za vyjadřování, ale já už z dostávání čokolády fakt mám chuť vraždit).

Jakub K. Zajíc, tercie

Ranní vstávání, budíky a neschopnost se zvednout z postele

Taky tak nesnášíte ranní vstávání? Každý to známe – zdá se nám o ráji v nebesích, když vtom vám do ucha zadrnčí ta příšerná melodie vašeho budíku. A rozhodně to nevylepšíte tím, když si do modu „budík“ nastavíte svoji oblíbenou píseň či skladbu. Po pár ránech se vám totiž vaše oblíbená melodie může zprotivit do té míry, že vám naskočí kopřivka už jen při poslechu přehry. Následující fáze mého Pavlova reflexu je totiž čapnout mobil za pačesy a rozmlátit ho po tom, co zaslechnu tón, který mě budí na nultou, což pro mě znamená vstávat v šest hodin. Vždycky se mi vybaví ta tma a zima. Brrr. Ještě že už je konečně jaro.

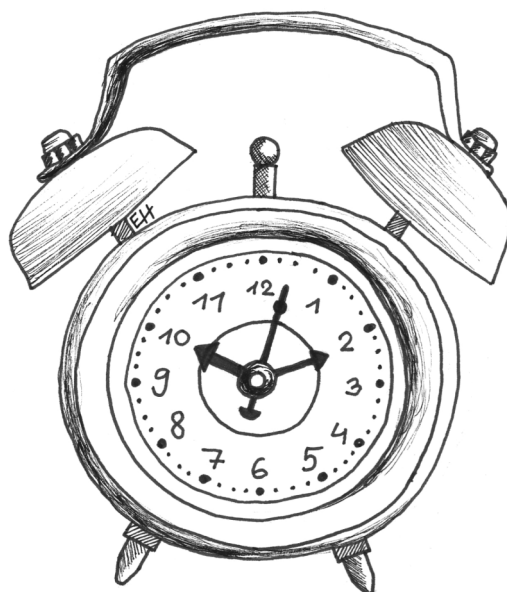
Já osobně jsem na ranní vstávání přímo alergická. Radši se snažím udělat si všechny úkoly a ranní povinnosti už večer, protože jsem si na 90 procent jistá, že další den ráno nevstanu, i kdybych si nastavila průměrně deset budíků po jedné minutě za sebou. Bohužel to k ničemu není, jelikož jakmile ráno budík zazvoní, vypnu ho a řeknu si: „Mám přece nastavených několik budíků, ještě chvilinku si poležet můžu, ne?“ Jenže z té chvilinky se stanou dvě hodinky a já se probudím v devět, tedy pokud mě někdo nevzbudí dřív...

Ještě horší je to třeba o víkendu, kdy věčně nestíhám, přestože si všechno dopředu naplánuji. Mít plán je sice super, ale řídit se podle něj nijak zvlášť nezvládám. Proto si vždycky nechávám nějakou tu rezervu na ráno a v hlavě si neustále opakuju, že to zvládnu a vážně vstanu. Ale jak jsem již psala, nezvládnu...

Další nevýhodou mého ranního vstávání je to, že skoro vždycky hlasitá hudba z mého budíku probudí všechny ostatní členy rodiny. Takže jedno z obvyklých témat u naší snídane je starost rodičů, zda mě nemají objednat na ORL.

Kdybych nemusela vstávat, prospala bych klidně celý den. Nebyl by to pro mě žádný problém. Jen zasloužený odpočinek. Nejradši bych protáhla den ještě o dalších deset hodin, abych si pak mohla ráno hezky pospat. I když vím, že by to stejně nepomohlo a já bych den stejně proflákala, ta představa se mi zamlouvá. Přinejmenším by mi to přineslo o pár hodin spánku navíc. Nyní můžu jen doufat, že se mi můj sen splní. Nebo že se mi o něm bude aspoň zdát...!

Nikol Krejčí, tercié

Čím bys chtěla být?

Tahle otázka je jednou z věcí, která mě dokáže vážně naštvat. Moje rozčilení nejspíš pochází i z toho, že ještě nemám odpověď. Začíná mi občas být až trapně, když pokaždé odpovím: „Ještě nevím.“ Dokonce mívám nutkání si něco vymyslet, abych se vyhnula těm tázavým pohledům.

Přijde mi, že ostatní, obzvlášť dospělí, berou jednoznačnou odpověď na téma výběr povolání za samozřejmost. Jak by ne, když už mají vlastní rozhodování za sebou! I když si to sami prožili, už asi zapomněli a dívají se na to jinýma očima. Často to dokonce vypadá, že si myslí, že by měl mít každý hned po dokončení základní školy o svém následujícím životě skoro rozhodnuto. Měli by si ale uvědomit, že pro třináctiletou holku je přemýšlení o jejím dalším osudu velmi obtížné a podle mě i téměř nemožné.

Nejhorší na tom je, že už se mi ta nervy drásající otázka zažrala pod kůži a já jsem nucena na ni pořád myslet. Říkám si, jestli nejsem divná, když za vším vidím skrytý záměr tazatelů dopídit se nějaké odpovědi. Jak by

také ne, když se mne v mém okolí často lidé ptají na moje oblíbené předměty ve škole, zájmy a co mě vlastně baví. Že by opět snaha rozlousknout moji budoucnost? A nejlepší jsou v podstatě cizí lidé, otázka mého výběru povolání patří i k jejich nejoblíbenějším. I když oni to možná vysloví jen tak, aby řeč nestála.

Ale ať je to jen řečnická otázka, nebo se skutečně chtějí dozvědět, co plánuji, jednoduše si momentálně nejsem schopná vybrat povolání. A možná se rozhodovat ještě ani nechci.

Nelíbí se mi ale, že mi do hlavy nasadili brouka, kterému se za žádnou cenu nechce ven.

Proto bych ráda vzkázala dospělým, kteří chtějí znát naše představy, aby zkusili ještě pár let vydržet a zbytečně nás nestresovali. My jim za to můžeme slíbit, že když budou trpěliví, určitě se, až přijde ten správný čas, pro nějaké povolání rozhodneme.

Kačka Vystavělová, tercie

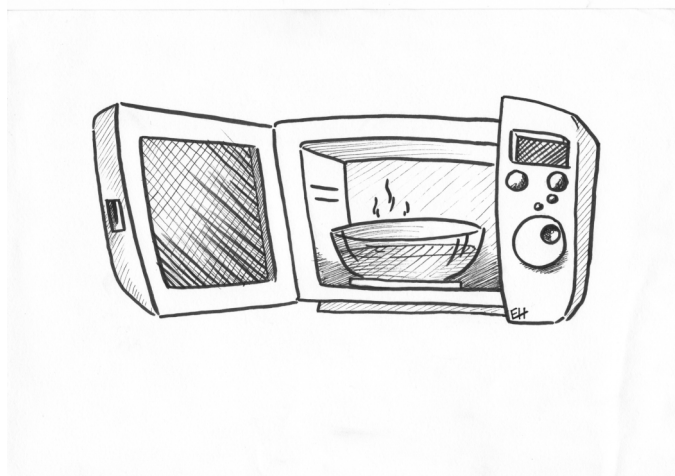
Koráb aneb kuchařky neumí ohřívat jídlo v mikrovlnce

Jelikož jsme malá škola a nemáme vlastní jídelnu, chodíme na obědy na Koráb. Jídelna je to celkem hezká. Kuchařky jsou povětšinou milé, ale dokážou být i velmi nepříjemné. Hlavně když se někomu zatoulá platba za obědy.

Protože držím bezlepkovou dietu, jídlo z Korábu nejím, ale nosím si svoje, které mi tam ohřívají. Ze zkušenosti svých kamarádek vím, že jídlo není moc dobré a občas je i studené. Mohla bych si vlastní jídlo ohřívát i u nás ve škole, takže se možná divíte, proč na Koráb chodím. Je to kvůli tomu, že chci být s kamarádkami a nechci zůstat ve škole sama. Jenže minulý týden přišli z jídelny s tím, že už mi jídlo dále ohřívát nebudou. Odůvodnili to slovy, že se změnil zákon. Když tam pak ale máma volala, zjistila, že se zákon doopravdy

nezměnil, ale že je to jen doporučení k zákonu, který vydalo nějaké sdružení sester. Že prý potřebují nutriční sestru k ohřívání jídel v mikrovlnce. Jako fakt?

Sofie Solecká, tercie, redakčně kráceno

Pan profesor Lang je iluminát!

- Pan profesor Lang se celým jménem jmenuje **Daniel** Lang
- Jméno **Daniel** má **šest** písmen
- **Šest** je **linka** tramvaje, která však jezdí jen v pracovní dny. A to **není náhoda!**
- Na této **lince** jezdí samí příjemní tramvajáci... až na jednoho, a ten se jmenuje Jindra **Blažej**
- **Blažej** však není obyčejné jméno! Je to krycí jméno – **Blbý Lenoch Agresivně Žužlající Environmentální Javor**
- Slovo „**žužlající**“ se rýmuje se „Sakra, asi jsem ten kapesník na tu loď nějak špatně přivázal, je takový **vlající**“. A to opět není náhoda!
- Když totiž vezmete rým „**lající**“ a přeskupíte a odeberete některá písmena, dostanete **CÍL**
- **Cíl** je místo, kde končí **závod**
- **Závod** má často **občerstvovací stanice**
- Tyto **občerstvovací stanice** zásobuje cateringová firma Jez & Zaplat'
- V této firmě pracuje také Ignác **Blažej!** Další **Blbý Lenoch Agresivně Žužlající Environmentální Javor!**
- Takže už máme **dvě** tyto osoby!
- **Dva** je magické číslo – **dva** je minimální počet lidí na výlet, protože když jdete sami, nemáte si s kým povídat
- Když jdete na **výlet**, většinou jdete do **hor**
- **Hory** jsou **vysoké**
- **Vysoká** je i zvěř, která žije v **lesích**
- V **lesích** jsou také hajní, kteří mají své **psy**
- **Psi** rádi jedí **maso**. Náhoda? Nemyslím si!
- **Maso** se rýmuje s „Kovboj zašel do baru, objednal si whisky, ale když uslyšel výstřely, vrhl se pod stůl, po chvíli utekl zadním chodem, nasedl na koně, a když už byl daleko, vítězně roztočil laso“!
- **Laso** je vlastně takový **provaz**
- Po **provaze** chodí **provazolezci**
- Slovo „**provazolezci**“ má pět slabik, což v českém **jazyce** není úplně málo!
- **Jazyk** je orgán, který kontrolují doktoři na ORL
- Jeden z těchto doktorů je i Matyáš **Blažej**. Vidíte to také?
- Ano, správně! Další **Blbý Lenoch Agresivně Žužlající Environmentální Javor!!!**
- Takže už máme **tři** Blažeje!
- Trojúhelník má **tři** strany

Pan profesor Lang je ILUMINÁT!!!

Vojta Voska, sekunda

Prosím bez krutonů

Každý z vás si už v restauraci určitě někdy chtěl objednat salát nebo polévku. Probíhá to asi takto: Pan či paní vrchní si vyslechne vaši objednávku a během deseti až dvaceti minut máte na stole to, co jste chtěli. Já budu předpokládat, že jste zrovna měli chuť na česnečku.

Polévka vypadá přesně tak, jak by měla: na hladině plave nějaké zelené svinstvo a krutony. Vy už prostě neodoláte a ponoříte lžičku do této tolik chtěné kapaliny. Náklad vyložíte v ústech a vtom to ucítíte. Ty báječně vypadající krutony chutnají jako houska namočená ve vodě, jako průjem, jako voda v Ganze. Máte neuvěřitelnou chuť kruton vyplivnout, ale přemůžete se a nakonec polknete. Abych dokreslil situaci, tak česnečka byla ještě hrozně, ale hrozně přesolená, takže se vám z toho všeho chce málem zvracet.

Toto byla jedna ze dvou forem krutonů. Dovolte mi nyní, abych vám představil tu druhou, často ještě zákeřnější.

Vraťme se zase do naší už ne tolik oblíbené restaurace. Tentokrát si ovšem dáte salát. Caesar. Delikátní záležitost. Většinou. Pan vrchní chtěl napravit renomé své restaurace

zavěří a vaše objednávka je během deseti minut před vámi. Je to přímo mňamozní podívaná, natož jaká bude ta chuť. Co to ale... Jako by se to tam něčím hemžilo... Ne! To nemůže být pravda! Opět krutony! Tentokrát jsou ale tvrdé jako skála, s takovým soupeřem jste ještě neměli co do činění. Snažíte se kruton nabodnout na vidličku, ale nejde to. Zkusíte jej pouze nabrat. I když to ne. Ten kruton vás vyzval na čestný souboj a tohle by od vás byl podlý úskok. Bitva pokračuje. A hle! Kam jen to ten šupák zmizel? Pod stůl. Však my se ještě setkáme. Kop ho k vedlejšímu stolu a další pán na holení.

Když dojdete celý salát, máte pocit, že jste na boj s krutony spotřebovali více energie, než vám vůbec salát dodal. A k tomu se na vás celá restaurace divně kouká.

Krutony v jídle mi jsou trnem v oku. Nechutnají nijak zvláště, dost debilně se nabírají a ještě si o ně zlomíte vaše drahocenné zuby. Doufám, sice zbytečně, že to jednou našim pánům gastronomům dojde a že se jednou provždy zbavíme těchto hajzlíků.

Matěj Krátký, tercie

Deutsche Seite

Alle Schüler aus Kvinta haben "das kleine Abitur" in Deutsch bestanden! Ausgezeichnet! Gratulation! (...es war wirklich gar nicht schwierig) * Hennen in Prima (mir geht es selbstverständlich um die Tiere). Aber wer wird sich um sie in den Ferien kümmern? Herr Bočan? Der Geist der Schule? Möglicherweise Herr Hausmeister? * Klauzury von Kvinta haben toll geklappt, wie immer (und wir haben alles gut vorbereitet, wie immer). * Die Ferien fangen in 3,2,1 an... Auf Wiedersehen im nächsten Schuljahr!

Ein Rätsel für langweilige Stunden (und gelangweilte Studenten)

- 1) Ein neuer Staat Europas
- 2) Für das Abitur muss man sich
- 3) Deutsch ist eine in Deutschland, Österreich oder in der Schweiz (man muss so z. B. am Amt oder in der Versicherungsgesellschaft sprechen)
- 4) Eine Pflanze mit gelben Blüten, aus der man Kraftstoffe produziert
- 5) Ein Gerät, das Musik lauter macht
- 6) Man benutzt diesen Gegenstand im Garten, um Beete zu hacken.
- 7) Es fliegt hoch und explodiert (nein, es ist kein Sputnik, man benutzt es am Ende des Jahres)
- 8) Ein Satz oder eine Person ist wenn man sich darüber/über ihn/über sie lustig macht.
- 9) Jemand, der am Steuer eines Zuges sitzt.
- 10) Wenn der Nachname des Autors wahr wäre, was würde er machen? (Hilfe: etwas mit seinen Augen)
- 11) Angela Merkel ist Deutschlands
- 12) Etwas mithilfe Feuers zerstören
- 13) Wenn man etwas am Computer schreiben will, muss man eine benutzen
- 14) Die Zeit, wann man nichts lernen muss
- 15) Leben ist zwar manchmal..... (das Wort ist negativ)
- 16) Aber meistens (das Wort ist positiv)

Honza Šilha, kvinta

Which baguette do you prefer?

Not many people know about this, but there's a huge blowfish city in the ocean. The fish want to be like us. In their city, they've got cinemas, restaurants, hospitals and all that stuff we're used to.

Our story is about three blowfish friends – Kate, Emily and George. They were the best chefs in Blowfish-Ville, if you will, but they ran out of new ideas, as one surely will living on the bottom of the ocean. One day, they read in the the Fish Times, the local newspaper, that they bake exquisite baguettes in France. They all got giddy and excited after reading the article describing the flavor of the baked goods and they wanted to taste them right away! And so, they packed their bags, boarded the Super Ocean Express and rode it straight to the city of love, beauty and wonder, Paris.

When they arrived there, they saw actual people for the first time and in their hands, delicious, crispy baguettes. They knew not however, that they needed money to buy a baguette. Thus, defeated, they wandered Paris in sorrow. They were in a dark alley when suddenly, Kate saw a single euro coin on the ground. Overjoyed, they picked it up and went to the first bakery they could find. There, they had three types of baguettes – white, brown and gold. „I would love to buy a white one,“ chimed Kate, but Emily and George did not.

Emily burned with desire for the gold one, yet George preferred the brown one. And so, they started arguing.

After a few minutes, they were all so angry and exhausted that they decided to go to sleep, still furious. At midnight however, George woke up, stole the money and ran away. In the morning, Kate and Emily found out that their money, along with George, was gone. That made them absolutely furious, so they harshly decided to leave Paris and George behind.

At that very moment, George was buying his dream baguette. When he laid his hands on it, he wanted to find Kate and Emily and share it with them, but he couldn't find them. They were gone! He started crying, but he couldn't do anything about it. He was doomed to spend the rest of his life in a city he didn't know, wandering its streets alone and miserable.

Kate and Emily returned to Blowfish-Ville and, after sharing their parisian adventures with the city, became famous. Kate and Emily stayed best friends and lived happy and content until the end.

What is the moral of this story, you ask? Friendship is more important than unhealthy, white wheat bread.

Niki Krejčí, Veronika Šritterová, sekunda, upravil Tomáš Hoffman, kvinta

Pocta naší době

Čekala jsem, že bude líp, a není!
ANO, to jest hodno znechucení.
Pojďme, stranu založíme,
se slogany půjdem do ulic.
Jednoduše zvítězíme,
protože jim vlastně neřekneme nic.
Prostě to zařídíme!

Pojďme spolu doufat, že je to jen žert.
Vivat Babiš! Vivat Agrofert!

PN

Trocha poezie ze záchodů

Nedávno jsem zjistila, že jsou dveře na chlapeckých záchodech pravidelně přemalovávány, na rozdíl od těch holčičích. U nás tak v anketě o nejvíc sexy kluka školy stále vedou maturanti 2010 a nejhezčí výstřih na PORGu patří teď už vysokoškolačkám. Ale to nejlepší na našich záchodech jsou asi právě básničky talentovanějších spolužaček. Rozhodla jsem se je proto archivovat, kdyby se náhodou někdo rozhodl dveře přetřít anebo se někomu podařilo umýt z nich text. A když už jsem měla vše přepsáno v počítači, řekla jsem si, proč se o ně nepodělit s druhou částí školy, která pravidelně neprochází fialovými dveřmi. Autorky básní jsou mi neznámé, snad se na mě za použití jejich práce nebudou zlobit. Pod svoje texty se nepodepsaly, ale je pravděpodobné, že už odmaturovaly a zbyly po nich jen básničky na záchodech. Tak čtěte a užívejte!

Františka Tranová, kvinta

Milé paní, milí páni,

tahle báseň vás pohání
k hrdinným to činům lidským,
vždyť to takhle bylo vždycky,
na PORGu se něco dělo,
pak to zvolna vyšumělo.

Ten, kdo se sám trochu bojí,
ať se přidá ku odboji,
stačí znát to správné heslo,
aby se to nerozneslo.
Ať jste z primy nebo z kvarty,
přistupte do naší party.

Kašlete na ty, co prudí,
s posláním a vyplou hrudí
kreslete a hodně pište
osm let a žádné příště,
jen se straňte velkých stád,
ať to má hned větší spád.

Trolte klidně učitele,
když už je jim u prdele,
co se děje v týhle škole,
dělej něco krávo, vole...
Klidně při tom žvejkej mrkev
všichni víme.....!

Výzva aneb Povzbuzení Amazonkám se syndromem vyhoření

Vyzývám tě: „Vystup z řady,
nestyď se a obnaž vnady,
i když vnada velká není,
jen se neboj, dav to zcení!“

Už mám zase další body,

a tak píšu na záchody,
pozdní příchod, absence,
tohle je fakt demence.
Cígo metr od kolejí,
doufám, že mě nevylejí.
Ájo, vaše reputace
probírá se na kuřplace.
Víte to celé kaféčko,
vy jste ale bépéčko.

Naše generace

Jsme virtuální děti virtuální doby,
čekají nás také virtuální hroby?

PN

Perly sviní(m)

Arnot

MA: Jsme v mírném skluzu asi tři čtvrtě roku.

MA: Takže dneska to doděláme se Sárrou a Amálkou...

smích

MA: Co vám je? Vy byste byli výborný publikum na divadelní představení. Tady člověk řekne dvě slova a vy se hned smějete... Co jste měli minulou hodinu?

Třída: Matiku.

MA: A koho na to máte?

Třída: Paní profesorku Fišerovou.

MA: Fišerová – no to si s ní musím promluvit, na matice máte počítat, ne kouřit trávu...

MA: Chtěli samozřejmě přijímat pod obojí, přes to nejel vlak... Přes to nejede vozová hradba.

Binar

MB: Co znamená solidární? To je jako třeba když půlka třídy bude chtít dělat stávku, druhá půlka s ní nebude úplně souhlasit, ale protože je solidární, bude stávkovat taky. Takhle to funguje ve Francii.

Bukovský

JB: Vaše hlava a ruce musí tvořit tři vrcholy trojstranného trojúhelníku.

JB: Čínské HDP je první na světě. Hned za USA a Japonskem.

JB: Byly tam miliony mrtvých, kteří zemřeli.

(rozdává Matematického klokana)

JB: Toho, že některé úlohy jsou už vyřešené, si nevímejte.

Fabián

FB: Mám pocit, že dokážu všechno.

TF: To je jen iluze.

MK: Proč se v tercii učíme z učebnic pro kvartu?

TF: Matika jako matika.

TF: Kdy nám končí hodina?

JZ: Za 5 sekund.

TF: Tak to je ideální čas na jeden příklad.

TF: Takže vidíte, že voda se přitahuje k mému prstu.

MR: Pan profesor je přitažlivý!

Fišerová

KF: Tak, začíná se to tady zvrhávat v hodinu fyziky, pojďme něco počítat!

Haláček

JŠ: Proč se ty úpony neupínají až k rameni?

JH: Protože pak byste měl spojnicí mezi zápěstím a ramenem a vypadal byste jako grilovaný kuřátko.

JH si vezme židli, sedne si před tabuli a začne učit a JŠ vytáhne mobil a začne ho fotit.

JH: Co děláte?

JŠ: Fotím si vás, jste tam takovej hezkej.

JH: Ale já už jsem na večer zadanej.

Janichová

MJ: Představte si, že vás pan profesor Bukovský honí, ale ne na obyčejném hřišti, ale v příkopě. A pak vám dá energický náboj. No, chtělo by se vám pořád běhat v jedné dráze?

MJ: Nehádejte se se mnou, takhle to není. To je jako byste mi tvrdil, že jsem starej černocho.

MJ: (o ŠOL) Ten systém je tak hrozně, jak se to říká... User unfriendly! Nebo dokonce, jak je to... Enemy?

MJ: Podívejte se, jak se vám smějou! To není šikana, to je oprávněně.

Na veletrhu seminářů, Janichová mluví o značkách pH v žaludku.

JŠ: Pan profesor Toegel ale říkal, že pomeranč se nemá na lačno, ani kafe.

MJ: A já zase říkám, že se nemá kouřit.

MJ: Kubo, sedněte si čelem ke mně, já vím, děvčata jsou hezčí, ale...

MJ: Je to jasný? Já bych z toho byla zmatená. Rozumíte tomu?

Třída: Trochu.

MJ: To je dobrý, trochu stačí.

Lang

Do konce hodiny zbývá 25 minut.

DL: Tak tu pětiminutovku už asi nestíháme.

Rufer

JZ: Can I jump out of the window?

PR: Yes, but go upstairs.

Tatíček

EV: Mně doma říkají Emrx.

PT: To je jako Termix!

PK: Já vím, že jsem hrozně otravná, že se furt ptám...

PT: Tak povídejte, drahouši!

Škrášek

(v půlce testu)

JŽ: Ono to má i druhou stranu!

PŠ: Já to nechtěl říkat, to je takový test inteligence...

Toegel

(při ústním zkoušení)

JZ: Jo počkej, já si vzpomenu.

DT: No jasně, kámo.

Třída: Ti, co byli na zkoušení minule, nejsou tuhle hodinu zkoušení.

DT: Dobře, tohle pravidlo už nikdy neplatí.

LS: Proč?

DT: Protože ... (přemýšlí) To je život!

Bavíme se o rozmnožování VR

DT: Jaké druhy řízků máme?

MH: Vepřové a kuřecí!

DT: To jsem přesně čekal, že někdo řekne tenhle prvoplánovej fór. Vás, Martine, zachraňuje jenom ta vaše dnešní barevná kombinace!

Uhlíř

ŠU: Politická korektnost je něco jako nacismus.

Valášek

MV: Ta situace je opravdu LOLózní.

Ptačí život

Můžeme létat jako ptáci,
můžeme spávat v korunách,
můžeme padat, jen tak pro legraci
utonout někde v hlubinách.

A pak zas vzlétnout nad závoje mraků,
zpívat si písně pro radost,
můžeme si žít prostý život ptáků
než někdo řekne: „Stačí, tak už dost.“

PN

Horoskop

Pokud jste na ně doted' nevěřili, věřit začnete...

Horoskop vám platí od Vodní slavnosti do vydání nového PORGazeenu.

Vodnář (21. 1. – 20. 2.)

Osud si na tebe v tomto období přichystal pořádnou dávku smůly. Nejlépe by bylo, kdyby ses snažil/a co nejméně vyčnívat, nestrkat nos do cizích věcí (stejně se tvůj nos nikomu nelíbí) a nedělat nic, z čeho by mohl být vážně velké průšvih. Na lásku se snad ani neptej, o nic se nesnaž, na nic si radši nemysli, mohlo by to totiž skončit hodně komickým trapasem (samozřejmě komickým pouze pro ostatní).

Ryby (21. 2. – 30. 3.)

Zatím jsi proplouval/a životem lehce, v tomto období to ale začne být zajímavější. Učitelé si tě po prázdninách začnou víc všímat. Možná by stálo za to podívat se jednou za čas do sešitu. V lásce se tvůj život nezmění, pokud už někoho máš, buď rád/a. Jestli sis ještě nikoho nenašel/la nemáš v tomhle období žádnou šanci (smůla, co?). Jestli tě někdo v rodině hodně štve, řekni mu to, je to lepší než tiše trpět.

Beran (21. 3. – 20. 4.)

Můžeš si trochu oddechnout. Nejhorší období tvého života je za tebou, přehoupl ses do časů pohody. Vše si budeš užívat naplno. Jen ta láska... Pořád se ti nedaří nalézt pravého partnera, trochu ti to vadí, neklesej ale na mysl! O prázdninách se dívej pořádně kolem sebe, svět je plný kluků/holek, kteří by s tebou chodili (i když nemáš obličej zrovna jako model/ka).

Býk (21. 4. – 21. 5.)

Dej si pozor na svou vrozenou zuřivost a agresivitu. Když tě někdo bude zlobit, ničeho si nevšímej. Případně mu jenom jednu vraž a jdi od toho. Občas je lepší řešit věci efektivně. Někdy vražená pěst řekne víc než tisíc slov. V lásce to však takhle řešit nejde, jestli tě partner štve, řekni mu/jí to. Lepší je bývalý partner v slzách než bývalý partner v slzách, který brečí, protože mu vyrazil/a zuby.

Blíženci (22. 5. – 21. 6.)

Po prázdninách ti učitel zadá nějaký projekt. Blíží se prezentace toho tvého „velkého“ projektu, a tys na to ještě neměl/a čas. Nejlepší známku už sice nedostaneš, ale když se budeš hooooódně snažit, mohl/a bys to na takovou sedmičku ještě dát. Já vím, je tu spousta zajímavějších věcí: chemie, úkoly, počítač, khan academy (no dobře, s tím počítačem jsem si dělal srandu). Se svým partnerem si užíváš nezapomenutelné chvíle, možná to je proto, že se právě rozcházíte. Zkus se přes to přenést, a najít si nějakou/ého jinou/ého (samozřejmě lepší/ho).

Rak (22. 6. – 22. 7.)

No jo, naši rudí bratři. Dej si pozor, ať se na slunci nespálíš a nejsi rudý jako tvůj zvířecí kamarád, podle kterého se jmenuješ. Také si dej pozor na intrikáře a podvodníky. Díky tvé od narození velice důvěřivé povaze by tě mohli velice jednoduše napálit (třeba když ti matka dá polévku, řekne: brokolice tam není, ale ve skutečnosti tam JE). Takže nevěř matkám a ostatním podobně nedůvěryhodným osobám.

Lev (23. 7. – 22. 8.)

Začínáš se nám trochu zakulacovat, je vidět, že ti chutná. Už si toho všimli i spolužáci a začínají se ti chechtat, jakmile se k nim otočíš zády. Začni běhat. A pamatuj: když nemůžeš, můžeš ještě třikrát víc (jak říká p. p. Bukovský). Vy, co jste hubení jak lunt, se v tomhle období nemusíte vůbec strachovat, planety přejí vám i rodině.

Panna (23. 8. – 22. 9.)

Nedělej nic, co uráží tvou inteligenci (což ovšem neznamená, že bys po prázdninách neměl/a chodit do školy). Prostě si užívej života, jak můžeš či jak ti rodiče a finance dovolí. Snaž se neudělat nějakou hloupost, kterou by sis to pokazil/a.

Váhy (23. 9. – 23. 10.)

Vzhledem k tvé nevyvážené povaze bys zbaběle prchl/a před vším, čeho se bojíš. Rozmysli si ale rádně, jestli ti to stojí za to, když se jedná o nějakou důležitou zkoušku. Mohl by z toho být průšvih jako vrata. Předtím si ale pěkně uživej prázdnin. Jinak ti jsou hvězdy nakloněny v oblasti vztahů. Ne, že bys klofnul/a nějakou extra pěknou/nějakého extra pěkného (ach ta čeština), ale i tak budeš štěstím bez sebe. (Stejně vám to ale nevydrží dlouho.)

Štír (24. 10. – 22. 11.)

Své jedovaté poznámky si nech radši na jindy, některým výše postaveným osobám by se nemusely líbit. Také partnerovi neodsekávej, má s tebou velikou trpělivost, ale i ty nejhodnější osoby se občas můžou pořádně naštvat. V rodinném kruhu se snaž nezapomenout na narozeniny, svátky a ostatní oslavy. Mohlo by se stát, že rodina pak zapomene na tebe (což stejně nevyklučuju).

Střelec (23. 11. – 21. 12.)

Nemiř příliš vysoko. O prázdninách jsi chtěl/a k moři, to se ale nejspíš nepovede. Snaž se tedy dorazit aspoň na soustředění či tábor. Ono tě to nakonec začne bavit i tam. Hvězdy jsou nakloněny lásce, hledej pořádně, máš velkou šanci najít svůj dokonalý protějšek.

Kozoroh (22. 12. – 20. 1.)

Odpočinek je pro tebe to pravé. O prázdninách pořádně relaxuj, dávej si však pozor, abys nezlenivěl/a. Po prázdninách tě totiž čeká pořádná makačka. Úkoly, prezentace, pracovní listy, testíky, testy a opakovací testy se na tebe sesypou a zavalí tě (obrazně řečeno). Dej si pozor, aby ses pod jejich závratnou tíhou neudusil/a (stále ještě obrazně řečeno, i když někteří lidé ocenili doslovnost tohoto rčení, a na ty si dej pozor).

Otto-A. Goldflam, tercié

Múza

Toužím být slavným básníkem,
však Múza, velká poezie paní,
obdaří mě svým polibkem
jedině ve snu, v klamném zdání.

A pak zas prchá, prchá z mého snění,
daleko tam, kde nemohu ji zít.
Zůstane prázdnno, prázdnno bez umění,
bez Múzy těžce, těžce se dá žít.

Přelétavá Múzo, proč mě stále mučíš?
Z koláče veršů dáš jen okusit,
děláš to schválně, protože už tušíš,
že jakkoli mě raníš, musím odpustit?

Tvá přítomnost bolí a nepřítomnost ničí,
tak proč za ty dlouhé, strastiplné roky,
kdy srdce mé pláče a mysl žalem křičí,
šťastně se směji, když slyším tvoje kroky?

PN

Když padá hvězda

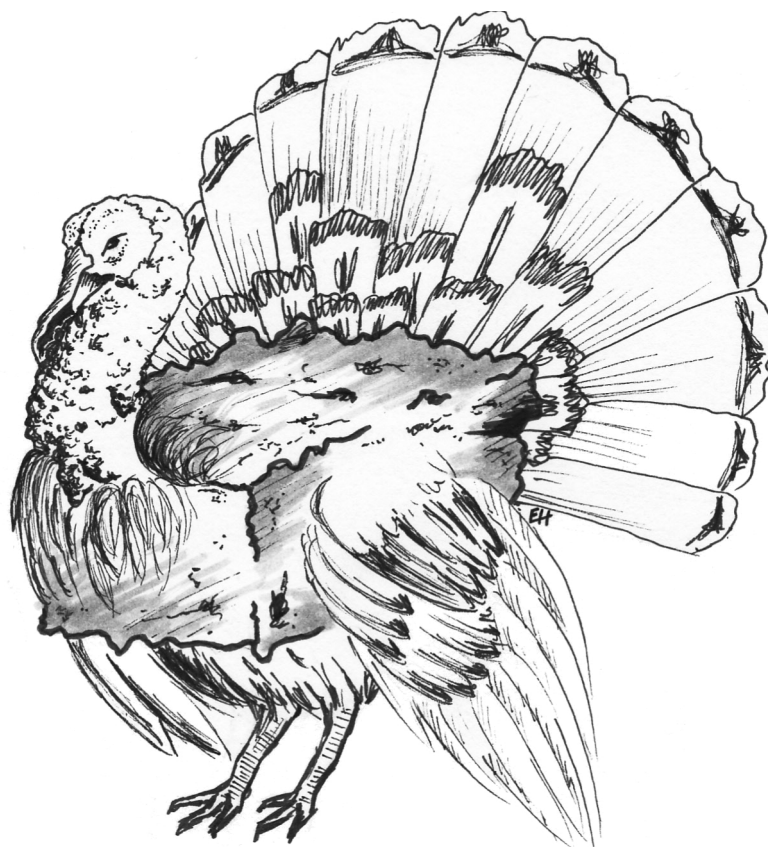
Když padá hvězda, máš si něco přát,
říct jí, že city nevyjádří slova,
že nemůžeš jen vzít a nazpět nedávat,
že vše co bylo, stane se znova.

Tolikráts odpověď žádal,
však nezjistil jsi nic.
Tolikráts zbytečně strádal,
přec otázek máš na tisíc.

A kdybys mohl, vrátil bys život zpět,
řekl bys jiná slova, přál by sis věc jinou.
Hloupost a nejtemnější propast běd,
když nedostals nic, jak tak léta plynou.

Když padá hvězda, máš si něco přát,
pokud jsi další, co na štěstí snad věří,
měl bys mu rychle sbohem dát,
když odplouvá pryč, jak labuť v černém peří.

PN

Porgazeen 62: časopis vydávaný studenty PORG Libeň

Redakce: Sára Bystrovová, Natálka Durčoková, Otto-A. Goldflam, David Chytil, Johana Jakubíčková, Anička Jiroušková, Sára Korbelová, Nikol Krejčí, Mari Kroupová, Pája Kroužková, Kačka Kubicová, Petra Nosková, Bára Smolíková, Jonáš Stoilov, Sofie Solecká, Lucka Suchomelová, Lukáš Svoboda, Jan Šilha, Klára Šimonová, Kristýnka Šimonová, Verča Šritterová, Františka Tranová, Nora Třísková, Štěpán Vácha, Petra Vávrová, Vojta Voska, Kačka Vystavělová, Jakub K. Zajíc, Bára Zamazalová, Amálka Zemanová

Sběrači perel: Otto-A. Goldflam, Pája Kroužková, Filip Miškařík, Klára Šimonová

Ilustrace: Eliška Hachová, Mari Kroupová, Petra Vávrová, Bára Zamazalová

Titulní strana: Štěpán Vácha, Nora Třísková

Šéfredaktorky: Klára Šimonová, Františka Tranová

Sazba a grafická úprava: Vojta Staněk

Korektura: Dominika Hermanová, Tomáš Hoffman, Daniel Hykl, Petr Jakubčík, Petra Vávrová

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 40 Kč

Porgazeen 62 vyšel v červnu 2015 v nákladu 150 výtisků